

Brev från Cosmos

Det finstilta

Villkor

Genom att läsa den här texten eller få den uppläst har du inte gått med på någonting alls. Vi uppmanar till måttlig motion, gott te, mer kakor och en positiv inställning. I händelse av vadsomhelst är alla i redaktionskommittén kroniskt oskyldiga (botemedel mot detta är ej att vänta). För övrigt anser vi inte att Kartago behöver förstöras. Lorem ipsum dolor sit amet, consectetur adipiscing elit. Mauris elementum rhoncus arcu. Nam aliquet, erat nec tincidunt ultricies, arcu felis tincidunt quam, id tincidunt mi urna eu diam. Phasellus eget diam eu sapien faucibus blandit ac nec nibh. Praesent in facilisis justo. Phasellus et nibh vitae ante pretium rhoncus. Vivamus aliquet massa eget tortor blandit commodo. Suspendisse viverra interdum purus, et porttitor mauris dictum et. Nam ut nibh non risus cursus pulvinar eu sed neque. Nunc sagittis porttitor fringilla. Sed sagittis ipsum nisi, nec blandit sapien sodales at. Praesent elementum dictum sapien, sed interdum tellus ultricies non. Quisque vel varius justo, ac mollis turpis.

Redaktionskommittén

Bakom den här publikationen ligger ett antal engagerade entusiaster på lur och väntar — titta bakom skärmen så kanske du ser någon av dem. I alfabetisk ordning är Patrik Centerwall, Peter Bengtsson, Sandra Petojevic och Louise Bengtsson Rylander alla något i överkant entusiastiska. Vi hoppas ni har mycket nöje av vår novelltidsskrift!

Upphovsrättsinformation

Novelltidsskriften "Brev från Cosmos — volym 9", ansvarig för utgivningen är redaktionskommittén. Inkluderade verk © respektive upphovspersoner.

- Framsida: © 2020 Peter Bengtsson
- Novell: Tre minuter, fyra grader © 2020 Maria Markenroth Nordström
- Novell: Jo Carter och Kejsaren av Mars © 2020 A.R. Yngve
- Novell: Multiplanetära © 2020 Maria Karlberg
- Novell: Sandstorm på Mars © 2020 Eva Holmquist
- Inledande illustration till Jo Carter och Kejsaren på Mars © 2020 A.R. Yngve
- Övriga illustrationer till noveller © 2020 Aleksandra "Sandra" Petojevic
- Slutillustration: © 2020 Peter Bengtsson

Utgivning

Publikationsdatum 2020-06-15

Göteborg, Sverige

ISSN: 2002-6870

Innehåll

Det finstilla.....	2
Villkor.....	2
Redaktionskommittén.....	2
Upphovsrättsinformation.....	2
Utgivning.....	2
Förord.....	4
Författarpresentationer.....	5
Maria Markenroth Nordström.....	5
A.R. Yngve.....	5
Maria Karlberg.....	6
Eva Holmquist.....	6
Tre minuter, fyra grader.....	7
Jo Carter och Kejsaren av Mars.....	9
I.....	10
II.....	11
III.....	14
IV.....	18
Multiplanetära.....	21
Sandstorm på Mars.....	24
Bokrecensioner.....	41
Överträdelsen.....	41
Aurora, Beskyddaren.....	42
Eldercrest.....	43
Kaiserarvet.....	45
Diverse nyheter.....	47
Club Cosmos novelltävling 2020.....	47
Fantastiknovelltävlingen 2020.....	47
Västsvenska föreningar för science fiction och fantasy.....	48
Club Cosmos – Göteborgs litterära science fiction-förening.....	48
Mithlond – Göteborgs Tolkiensällskap.....	48
West Coast Trekkers – Förening som visar Star Trek på bioduk.....	49
Kalendarium.....	50
Adjöss och tack för fisken.....	51

Förord

Tänk vad en felöversättning kan ställa till med. Gandalf misstolkar det alviska ordet för ”säg” till ”tala” och har därför jättestora problem med att komma på hur han ska öppna Morias portar.

När den italienske astronomen Giovanni Schiaparelli mot slutet av 1800-talet riktade sitt teleskop mot vår röda grannplanet begagnade han sig av ordet *canali* för att beskriva de intrikata mönster han upptäckte på planetens yta. *Canali* kan såväl vara medvetet anlagda kanaler eller naturliga fåror eller flodbäddar.

Engelska nyhetsbyråer översatte ordet till *canals* vilket implicerar det förstnämnda - att de var medvetet anlagda. Suezkanalen var på tapeten vid den här tiden vilket kan ha bidragit till ordvalet, och slutsatsen var i vilket fall som helst uppenbar: det måste finnas intelligent liv på Mars!

I dag vet vi ju att så inte är fallet (även om Mars ett tag var den enda kända planeten som enbart var befolkad av robotar), men vi kan nog ändå vara glada över att denna förhoppning om liv på Mars naturligtvis har varit en bidragande orsak till att författare och konstnärer har försett oss med flera fantasieggande historier om vår röda granne. Så i det här numret är vi glada att presentera ett antal rykande färska noveller om just planeten Mars. Dels noveller som är baserade på dagens kunskap, men också ett bidrag som definitivt påminner om pulpmagasinens äventyr.

Vi önskar därför vänner av noveller en riktigt trevlig läsning och vi ber också ödmjukast om att få påminna er alla om att tvätta händerna och hålla avståndet!

- Redax

Författarpresentationer

Maria Markenroth Nordström

Maria Markenroth Nordström är kommunikatör och bosatt i Jönköping. Hon debuterade vid sekelskiftet i en liten poesiantologi, där hon bidrog med en diktsvit med science fiction-tema. Hon har också vunnit Veckorevyns novelltävling och medverkat i Riksteaterns antologi *Ny Text*.

2019 publicerades hennes roman *Sekten* som en serie på Storytel. *Sekten* marknadsfördes som en psykologisk thriller med övernaturliga inslag, men Maria Nordström själv kallar den för diskbänksfantasy.

Storytel: [Talböcker hos Storytel](#)

Till den här samlingen har Maria bidragit med novellen [Tre minuter, fyra grader](#).

A.R. Yngve

A.R. Yngve föddes 1969 i Göteborg och verkar ständigt återkomma till denna stad på ett eller annat vis.

Han har ritat och skrivit serier, skrivit och framfört ståuppkomedi, skrivit en radioserie åt NRK (som faktiskt sändes), skrivit noveller som publicerats i Kina (tre gånger), och har fått ett otal noveller och romaner publicerade i Sverige – dessutom har han själv gett ut flera romaner på engelska. Och så har han gjort fler dataspel än han kan hålla räkning på.

A.R. Yngve väntar fortfarande på ett genombrott. Är han missförstådd, eller bara för tjurskallig för att ge upp?

Websida: aryngve.com Blog: aryngve.blogspot.se

Till den här samlingen har Alf bidragit med novellen [Jo Carter och Kejsaren av Mars](#).

Maria Karlberg

Maria Karlberg är tidigare publicerad i antologierna *H C Andersen, God jul* samt *Getingfällor och norsk karaoke*. Hon har skrivit på fritiden i många år, framför allt fantastik och humoristiska texter till studentspex. För de senare belönades hon 2007 med *Sällskapet Tage Danielssons Vänners* stipendium. Maria var även finalist i SVT:s skrivtävling *Slutet på historien*, där hon bidrog med en avslutning på Jonas Hassen Khemiris novell.

Till vardags arbetar Maria Karlberg som kommunikatör och copywriter vid Linköpings universitet. Hon är medlem i skrivgruppen Sällsamt som inriktar sig på fantastik.

Blogg: sallsamt.com

Foto: Charlotte Perhammar

Till den här novelltidsskriften har Maria bidragit med novellen [Multiplanetära](#).

Eva Holmquist

Eva Holmquist skriver mestadels fantasy och science fiction, eftersom hon alltid varit fascinerad av hur världen fungerar och vad det skulle innebära om förhållandena var annorlunda. Hennes berättelser brukar beskrivas som fantasifulle, tänkvärda historier med berättarglädje. Hon är utbildad civilingenjör och jobbar som teststrateg när hon inte skriver science fiction- och fantasyböcker.

BTJ (f.d. Bibliotekstjänst) har skrivit att hon är ”något av en veteran inom svensk fantastik”, och det är även andra gången hon medverkar i *Brev från Cosmos*.

Eva har också medverkat med noveller i flera antologier och nättidskrifter. Hon är uppvuxen i Pixbo utanför Göteborg med den underbara närheten till Gunneboskogen och Rådasjön ett långt stenkast från huset. Numera bor hon i Jönköping.

Websida: evaholmquist.ordspiran.se

Twitter: [@evaholmquist](https://twitter.com/evaholmquist)

SF-Bok: [Böcker hos SF-bokhandeln](#)

Till den här novelltidsskriften har Eva bidragit med novellen [Sandstorm på Mars](#).

Tre minuter, fyra grader

Maria Markenroth Nordström

Illustration: Sandra Petojevic

I mina drömmar rör jag vid den röda sanden. Låter den rinna mellan fingrarna. I drömmen känns den som sanden på min barndoms stränder. Sval och mjuk. Jag är rätt säker på att den inte skulle kännas så i verkligheten.

Jag vaknar och sträcker ut handen mot min älskades hår. Det skimrar rött i morgonljuset. Solvarmt och mjukt. Hon hostar till och vänder sig. Det är redan varmt under vårt tunna täcke. Jag vill hålla om henne, men då klibbar vi ihop. Jag vill väcka henne och berätta om den röda sanden. Hur tyst och fridfullt det är i mina drömmar. Hur kall och klar luften känns. Luften som inte finns där ännu, men som ska komma att finnas. Jag kan inte berätta för henne om mina drömmar. Hon hatar Mars.

Hennes orsaker att hata Mars är flera. Framför allt beror det på mitt jobb. Så tänker jag, men kanske är det bara som jag inbillar mig. I alla fall hatar hon mitt jobb. Hon hatar att jag älskar det. Jag är besatt, säger hon. Jag tänker inte på något annat. Det är inte sant. Jag tänker mer på det än vad hon gör, bara. Hon vill inte tänka på Mars alls. För henne är Mars det samma som att ge upp.

Jag tror att det är rätt att ge upp. I vissa lägen. Men jag kommer aldrig att ge upp henne. Och hon kommer aldrig att åka.

Vi står uppradade i ett enormt rum, hundra robotoperatörer bara på min avdelning. Alla med VR-hjälm och handskar. Ibland tar jag av mig hjälmen och ser mig omkring. Det ser ut som om mina kollegor utför en bisarr balett i ultrarapid. De sträcker ut en arm, och är sedan stilla. Öppnar handen. Stilla. Vrider lite på huvudet. Stilla. Det beror på tidsskillnaden. Det tar minst tre minuter för vår rörelse att färdas med

ljusets hastighet till Mars yta och utföras av vår robot där. Och sedan minst tre minuter till för signalen från roboten att komma tillbaka. Ibland mer. Det krävs en viss typ av personlighet för att stå ut med det här jobbet. Min mamma säger att jag redan som barn hade ett nästan oroväckande stort tålamod. Min älskade säger att jag är lite trög. Hon säger det, och sedan kysser hon mig. Hon säger att det är i alla fall inte de långsammas fel att vi är där vi är nu.

Jag sträcker ut min arm. Väntar. Roboten sträcker ut sin arm. Väntar. Så gräver vi ett hål tillsammans, min robot och jag, tillsammans med hundra andra robotar. Ett hål där en av masterna ska stå. Som myror krälar mänsklighetens robotar över Mars yta, i en kamp att göra henne redo för åtminstone en bråkdel av oss. Det tar en evighet, men det är bättre än att inte göra det alls. Vi har inte tid att låta bli.

De viktigaste och mest brådskande uppgifterna utförs av personal i omloppsbanan runt Mars. De kan göra sitt jobb i realtid. Men satelliten Gateway 3 rymmer inte tillräckligt många. Därför hjälper vi till, tusentals jordbundna robotoperatörer. Vi jobbar långsamt, hela tiden medvetna om att det börjar bli väldigt bråttom.

Min älskade säger att jag har hållit på för länge. Ibland, när hon pratar med mig, dröjer det tre minuter innan jag svarar. Ibland tar det orimligt lång tid för mig att diska, eller hänga tvätten, eller klä på mig. Tur för dig att bilen kör sig själv, säger hon. Det finns ändå en gräns för hur trög man kan vara, säger hon. Hon vill att jag ska sluta. Hon säger att hela projektet är meningslöst. Hon förstår inte att Mars redan är mitt hem. Även om jag aldrig kommer att få se hennes yta i verkligheten. Hellre stannar jag här och brinner upp med min älskade. Men i drömmen rör jag vid den röda sanden.

Min älskade jobbar med att plantera träd. På tal om meningslösa arbeten. Som om hundra tusen träd skulle kunna hjälpa oss nu.

Jag får åtminstone vara utomhus, säger hon. Men jag kan inte förstå njutningen med det. Solen bränner rakt genom skyddskläderna. Luften är tung och seg i lungorna. Jag minns en annan luft från min barndom. Ett annat slags andetag. Hon luktar svett och damm när hon kommer hem. Jag får åtminstone röra vid levande saker, säger hon. Jag försöker röra vid henne, men jag rör mig för långsamt. När min hand når fram är hon inte längre kvar.

Det blir ändå inte vi som får åka, säger hon. Nästnasta generation, i bästa fall. Jag säger emot, tror att det går snabbare. De första bosättningarna kommer upp inom vår livstid, säger jag. Jaha, säger hon. Men då blir det de rikaste som åker. De snabbaste. De som satte oss i den här situationen. De kommer att dra. Vi blir kvar. Bäst att vi har några träd att söka skydd under då.

När det är solstorm når inte våra signaler fram till robotarna. Jag får ledigt. Följ med mig till skogen, säger min älskade. Hon kallar det för skogen. Hennes miserabla lilla odling av sorgsna träd. Hennes skog gör mig sorgsen, men jag tar på mig skyddskläderna, medan hon stampar otåligt i hallen, och följer med.

Att gräva ett hål med händer som är på samma plats som spaden känns överkligt. Jag gräver ett medan hon gräver tio. Men hon ler mot mig på ett sätt som hon inte har gjort på ett tag. Och hennes arbetskamrater dunkar mig i ryggen och berättar vilket viktigt arbete det här är.

Vi tar rast under ett solskydd när vi får samma notis till våra telefoner, alla samtidigt. En kör av plinganden, vibrationer, små melodier över hela odlingen. Nu är det fastställt, säger de på nyheterna. Bortom allt rimligt tvivel. Vi kommer inte att klara fyragradersmålet heller. Vi siktar på att klara oss under fem grader, säger de. Min älskade tar min hand och håller den hårt. Alla vet vad fem grader betyder.

Jag sträcker ut min hand och rör vid ett brunt grässtrå. Det spelar ingen roll längre. Vi behöver inte åka någonstans. Snart är allt det här också röd sand.

Jo Carter och Kejsaren av Mars

A. R. Yngve

Illustration: A.R. Yngve

I

Washington Cheng, förman i Gruva Fyra i *Eos*-ravinen i *Valles Marineris*, kom in genom luftslussen och tog av sig syrgashjälmen. Inne i den lufttäta verkstaden stod flera helt nya stora arbetsrobotar, samt en tunna med nanomaskiner. Ingen av dem fungerade. En mekaniker hälsade på Washington och skakade på huvudet.

”Jäkla nanoskräp. Dom fastnar i sanden. Värdelösa i vår atmosfär.”

Förmannen frågade: ”Men robotarna då? Kan du iallafall få igång en av dom? Jag skickar inte ner en enda man till utan en robot, ifall det blir en ny gasläcka där nere.”

Mekanikern fnös. ”Vi väntade två månader på reservdelarna från Luna City. Så monterade vi dom. Efter en vecka gick robotarna sönder. Igen. Samma problem: sand. Du kan ju alltid be Kejsaren bygga en robotfabrik här på Mars.” Han fnös. ”Ifall han nu skulle lyssna på oss.”

Washington skakade på huvudet och viskade: ”Tyst. Kejsaren hör och ser allt ...”

En datorröst hördes i verkstadens högtalare: ”*Lystring alla anställda! Kejsarlig transportkonvoj med väpnad eskort anländer inom kort med en Z-grupp. All icke auktoriserad personal måste genast lämna gruvområdet.*”

Mekanikerna stirrade på förmannen som genast började gå mot luftslussen. ”Häng med”, sa han. ”Ni vill väl också få se dom där utlovade förstärkningarna.”

* * *

Utanför, på den enorma öppna platsen framför gruvingången, marscherade rader av figurer ut ur transportfordonen som nyss hade anlänt till Gruva Fyra.

Washington Cheng gick för att välkomna de sjuttio nya arbetarna. De ställde upp sig i fyrkantformation utanför barackerna. De sjuttio nyanlända bar samma slags tjocka skyddsdräkter med syrgastuber som den vanliga personalen. Deras hjälmvisir var dock helt mörka och røjde inte deras ansikten. Dräkterna var också märkta med en helt ny symbol: En hand med ett öga i mitten. Washington försökte ratta in nykomlingarnas radiofrekvens, men fick ett meddelande på sin hjälmdisplay att den frekvensen var spärrad för ”icke Z-godkänd personal”.

”Vad i helvete ...?” Washington gick för att prata med de nyanlända. De stod kvar i formation, orörliga som statyer.

En kapten med kejsarlig uniform och väpnad eskort kom ut ur ett pansarfordon, rusade dit och ställde sig i förmannens väg. ”Halt!” hördes kaptenens stränga röst över hjälmradien. ”Ingen fraternisering med Z-enheter. Kejsarligt dekret!”

Kaptenens eskort bestod av två *targer*, grönmalade fyraarmade robotar som alla kolonister fruktade. De var specialbyggda för att tåla förhållandena på Mars, men var så dyra att bara Kejsarens armé och polis fick använda dem. Targerna riktade sina vapen – gevär med elektrochockprojektiler och gummikulor – mot förmannen och hans tre närmaste män, som alla gjorde halt.

Washington vågade ändå svara kaptenen: ”Sir, någon måste leda arbetet ... vi gör bara vårt jobb. Låt oss åtminstone få tillgång till deras komlänk ...”

”Det behövs inte. Z-grupper får sina kommandon direkt från Centralen på Olympus Mons.”

Förmannen förstod inte. ”Men vad ska då vi göra?”

”Ni väntar på vidare order uppifrån, eller finner andra nyttiga uppgifter. Vi är här för att upprätthålla ordningen.” Kaptenen fick ett meddelande från Centralen, och vände sig om mot Z-gruppen. ”Alla som inte tillhör Z-gruppen, backa undan! Ge dom svängrum!”

Washington och hans arbetslag drog sig tillbaka till barackerna och följde vad som pågick via gruvans bevakningskameror.

De sjuttio nya arbetarna verkade få kommandon från ingenstans, och tycktes veta precis vem som skulle göra vad. Några gick direkt till de stora lastfordonen, klättrade upp i förarhytterna och satte igång dem. Flera gick raka vägen till utrustningsbarackerna, fann rätt borrarbitar och kablar, och kopplade dem till bormaskinerna på första försöket. Flera marscherade till tåget som gick in i huvudschaktet. Deras samordning var omänsklig – men utan tvivel kunde de inte vara robotar. De rörde sig som människor, om än lite långsammare än normalt.

Washington stirrade och skakade på huvudet. ”Det är som om dom har jobbat här i årtal redan ...”

En av assistenterna sa: ”De måste ju vila, äta och skita nån gång.”

Plötsligt gick larmet, med sirener och blinkande ljus: en olycka hade inträffat vid ingången till huvudschaktet.

Förmannen och hans arbetslag skyndade dit. De hejdades av targerna och kaptenen som riktade sin laserpistol mot dem. ”Tillbaka, ert slödder!” skrek kaptenen; han var blek av rädsla. ”Z-gruppen ordnar det!” Han fick löpande rapporter i sin hjälm. ”En arbetare fick en nedfallande sten i huvudet. Inget allvarligt. Han forslas iväg till ett fältsjukhus nu. Gå härifrån genast, eller bli gripna!”

Washington låtsades lyda, men gömde sig i utkanten av ingången med en kikare för att spana. Han såg den skadade arbetaren bäras ut ur gruvan på en bår av två andra; bärarna hade fortfarande sina mörka hjälmar på och rörde sig målmedvetet mot ett transportfordon.

En av dem snubblade helt oväntat på en fullt synlig sten, stor som en knytnäve. Båren välte. Washington blev förvånad. Vad för slags arbetare kunde ha missat att undgå en så stor sten? Den skadade arbetaren ramlade ned på marken. Washington insåg genast att kaptenen hade ljugit om olyckan.

Offrets hjälm måste ha träffats av ett stort block, för hjälmen var knäckt och huvudet blottat. Washington såg att personen var död. Ansiktet var likblekt och tinningen delvis intryckt. Även om gruvarbetaren kunde ha klarat sig i upp till en minut utan syrgastillförsel, så måste smällen ha dödat honom.

Den dödes ögon var öppna; de var onaturligt klara och glasaktiga, som på en docka. Och Washington kände igen ansiktsdragen. Han mumlade: ”Det kan inte vara sant ...!”

Den döde hade redan omkommit i samma gruva, tre månader tidigare.

Det var Washingtons egen son.

Hans ögon tårades. Han fylldes av fasa, sedan äckel, och till sist vrede.

”Fan ta kejsaren!” muttrade han och grep efter sitt verktygsbälte.

II

Två systemdygn senare kontaktades chefen för UPIA – Förenta Planeternas Internutredning – av specialagent Jo Carter. De befann sig på olika platser i Solsystemet, och det blev flera minuters fördröjning i samtalet.

”Har fått ett anonymt tips”, sa Carter. ”Från en av mina kontakter i gruvdistrikten på Mars. Dom där ’Z-grupperna’ som vi har hört rykten om så länge, har dykt upp till slut ... ta en titt.”

Hon visade chefen ett fotografi, taget med dold kamera, som också innehöll en spektralanalys av motivet: En till synes död gruvarbetare på Mars, vars huvud och hjärta innehöll flera elektroniska implantat. UPIA-chefen flämtade till.

”Han kan inte mena allvar”, sa chefen. ”Syntetiska zombier? När kolonisterna får veta det här ...”

”De vet”, svarade Jo Carter. ”Kejsaren har försökt mörklägga, men kolonisterna har sina egna nätverk. Det har utbrutit upplopp på flera platser. Trupper som skulle bevaka gruvorna och Z-styrkorna har attackerats. Det ser redan ut som inbördeskrig, och det kommer att vara ett tag. Marsianerna har hemliga lager av mat och vatten som inte ens kejsaren vet om. Han kan sätta igång ett blodbad.” Hon gjorde en gest mot fotot på zombien. ”Eller något ännu värre.”

Chefen frågade: ”Vill du resa dit och utreda situationen?”

Jo Carters händer knöts till små seniga nävar. ”Vilka befogenheter ger du mej?”

Chefen sa: ”Officiellt, dom vanliga befogenheterna. Inofficiellt ... börjar kejsaren av Mars bli en interplanetär angelägenhet. Förenta Planeternas säkerhetsråd har ju redan varnat honom flera gånger för hans behandling av kolonisterna, men trots det har han svarat med falska löften om reformer. Förr eller senare kommer dom marsianska kolonisternas släktingar på andra planeter att kräva rättvisa. Eller vedergällning.”

Jo Carter var tyst ett par sekunder. ”Du talar om krig.”

”Nja... det finns varken resurser eller vilja i Solsystemet att eskalera till öppet krig. Men om han inte stoppas, kommer andra som han att uppmuntras till att utmana vår bräckliga interplanetära ordning. Och ... jag tror att du har personliga skäl att vilja se honom störtad.”

Jo Carter lade huvudet på sned och stirrade på kameran. Hennes blick var så kall att chefen kände det över avståndet mellan dem. ”Jag och flera tusen andra.”

* * *

Tjugosju systemdygn senare ...

Solen sjönk under randen på den gigantiska kratern på Olympus Mons. Det var under perihelion-säsongen då Mars låg nära Solen i sin elliptiska bana, men trots det sjönk temperaturen snabbt.

Specialagent Jo Carter från UPIA-IA (Förenta Planeternas Internutredning) anlände till Olympus Mons rymdhamn efter en hastig resa med interplanetär expressraket. Hon var trettioett år gammal, cirka en och åttio lång, hade kortklippt, svart hår och ett smalt ansikte.

Carter gick genom tunneln från raketens luftsluss till slussen som ledde till mottagningsterminalen, där alla nyanlända resenärer undersöktes och klarerades.

Kejsaren bevittnade landningen från sina monitorer i palatsets tronsal, belägen bara en kilometer från rymdhamnen.

Han var en skallig man med stor näsa, intensiva stora ögon och en blank, plastaktig hy. Han hade genomgått flera föryngringsbehandlingar.

Kejsar Berzos den Förste var över 130 jordår gammal, och troligen universums näst rikaste människa. Ändå klädde han sig anspråkslöst, för officiellt hette det att han själv inte brydde sig om prål.

Överbefälhavaren för de kejsarliga säkerhetsstyrkorna knackade på, gick in i tronsalen och bugade sig. Överbefälhavare Chemezov var en högre, mager cyborg med implantat som gav hans ögon en silveraktig lyster.

”Ers höghet, Förenta Planeternas utsände väntar. Ska vi avvisa henne?”

Berzos rynkade på näsan. ”Nej. Det skulle bara dra till sig deras uppmärksamhet. Låt henne vänta en stund.” Han rörde lätt vid knappen på sin krage. ”Kalla in Oraklet.”

Kejsarens ”orakel” var en kvartett av klonade barn vars hjärnor hade sammankopplats fysiskt sedan födseln, för att kunna fungera som en enda hjärna med mångdubbel kapacitet. De var alltför tankspridda för att kunna leda kejsardömet, men hade stora intuitiva talanger. Flera gånger hade de förutspått viktiga skeenden.

Orakel-kvartetten, som ännu bara var nio år gamla, var kejsarens egna adoptivbarn och bodde i palatset. De fiberoptiska kablarna mellan dem kunde rullas ut ett par meter, så att de klarade att gå utan att snubbla på dem eller varandra. De var också direkt kopplade till datasfären – liksom Berzos själv – med ögonblicklig tillgång till all offentlig information.

På Solsystemets andra planeter var det olagligt att kлона barn och tvinga dem att leva sammankopplade.

På Mars var kejsarens ord lag.

”Mina barn”, sa Berzos till dem, ”se på den stora skärmen.” Han måste upprepa orden tills de lyckades fokusera sin flackande uppmärksamhet. ”Se på kvinnan där. Jag vet för lite om henne. Hennes persondata går inte att finna. Är hon ett hot mot er far ... planetens far? Kommer hon för att hjälpa eller stjälpa mej?”

Jo Carter stod ensam i passagerarterminalen och väntade på ett formellt mottagande av antingen Berzos själv eller hans hov. Hon stod rakryggad och samlad, och de blå ögonen tycktes utstråla ett imponerande mentalt fokus. Armarna var atletiska och hon bar en enkel unisexkostym. Terminalens sensorer och värmekameror kunde inte registrera några dolda vapen på henne.

Hon hade flera titaninlägg i sitt skelett – en nödvändighet för terranska agenter som arbetade långa perioder i miljöer med låg gravitation – men det kunde också betyda att hon var född på Mars eller Månen, och behövde inläggen för att stödja ett svagt skelett ...

De fyra kortvuxna, kysande orakelbarnen skruvade sig samtidigt, pillade förstrött på kablarna som gick ut från deras sammankopplade huvuden, och började humma och klia sig.

Oraklet svarade med fyra munnar:

”Far, far...”

”Släpp inte...”

”In henne...”

”Vi ser...”

”Vi tänker att...”

”Jo Carter...”

”Kommer...”

”Att bli...”

”Din död...”

”Förlåt, far...”

”Bli inte arg på oss...”

”För det!”

Berzos spärrade upp ögonen och studerade barnen. Han läste av deras biometriska data, som visades direkt på hans näthinna. Oraklet talade sanning.

”Kan Jo Carter köpas eller tystas?” frågade han.

Oraklet slöt sina åtta ögon samtidigt och rynkade ögonbrynen i koncentration. Det sökte all tillgänglig information om Jo Carter. Alla fyra munnar svarade samtidigt:

”Nej!”

”Omutlig!”

”Okorrumperad!”

”Inga kända familjeband!”

Berzos’ näsborrar vidgades, och han tog en extra nypa syrgas från tuben som hängde i hans bälte.

Han gick bort till Chemezov och sänkte rösten till en viskning: ”Du vet vad du har att göra. Jag behöver vinna tid för att stoppa upproret. Nästa person som Förenta Planeterna skickar för att lägga sej i kan säkert mutas.”

”Har ni några speciella önskningar om olyckan hon kommer att råka ut för?”

Kejsaren beskrev i detalj vad Chemezov skulle göra.

Chemezov nickade tyst och lämnade genast rummet.

Berzos drog sig tillbaka från tronsalen och kallade på sina konkubiner. Han vände sig om i dörröppningen och sa högt så att alla i rummet hörde: ”Håll er borta från rymdhamnen! Det ryktas att upprorsmakarna förbereder ett attentat!”

III

Jo Carter väntade halva natten i rymdterminalens stora ankomst- och avgångshall. Resenärer kom och gick, men hallen var aldrig helt folktom. Hon satte sig på en soffa, köpte en kub mat och slumrade till.

Då kom en man med kejsarliga insignier på uniformen körande i en liten vagn. Han klev av och hälsade henne. Mannen var lite kortare än Carter och ganska spenslig.

”På Kejsarens och regeringens vägnar önskar jag er välkommen, Miss Carter. Jag beklagar att Kejsaren själv inte kunde komma; han sover så här dags, och har dessutom blivit krasslig.”

”Jag förstår.” Carter gick och satte sig i vagnens passagerarsäte medan hon pratade. ”Hur snart kan jag få möta Kejsarens ställföreträdare?”

Mannen satte sig mitt emot henne och vagnen körde iväg. Han log lite generat och pekade på det förgyllda sigillet på sin uniformsjacka. ”Det är jag, Mal Harju, vice inrikesminister.”

Jo Carters min stelnade till; hon såg på honom utan att blinka eller flacka med blicken. ”Var snäll och förklara situationen närmare. Har administrationen informerats om syftet med mitt besök? Att Säkerhetsrådet skickade mej för att utreda ryktena om ... missförhållanden?”

Mal Harju började svara, tydligt besvärad av Carters genomträngande blick: ”Naturligtvis har...”

Hallen skakades av en kraftig explosion. Flera breda fönster i nivå med golvet, mindre än hundra meter bort, splittrades. Atmosfären rusade ut genom hålen med ett rytande, öronbedövande oljud. Bägge passagerarna blåstes omkull och tumlade ned på hallens golv.

Mal Harju sveptes med av luftdraget, famlade, och fick tag i ett litet planterat palmträd som stod bland raden av soffor. Stammen knäcktes genast. Han drogs hastigt mot ett av hålen och föll ut.

Nödridåer började glida ned över nästan alla större fönster – utom ett av dem som hade sprängts. Samtidigt stängdes hallens alla dörrar automatiskt. Människor försökte fly till utgångarna. Några lyckades nå dit, men började kvävas av syrebrist.

Jo Carter hade slungats av vagnen när explosionen kom, men återfick nästan genast balansen och grep tag i en soffa som satt fastbultad i golvet. Det smärtade i trumhinnorna av tryckfallet.

Hon höll sig fast runt soffan med fötterna och benen, drog fram ett par nödpluggar ur fickan och tryckte in dem i öronen. Öronpluggarna var en del av hennes standardutrustning vid rymdresor – de svällde automatiskt upp, skyddade och förstärkte hörselgångarna så att trumhinnorna inte skulle sprängas vid plötsliga tryckförändringar.

Hon kravlade fram till Mal Harjus vagn, lyckades kämpa sig fram till kontrollpanelen och startade motorn. Motorn protesterade mot vinden som pressade vagnen mot hålen i fönsterväggen, men den rullade sakta bort från öppningen och gick att styra. Efter några sekunder sjönk lufttrycket ytterligare och vinden avtog gradvis; vagnen rullade snabbare. Temperaturen föll snabbt till tjugo minusgrader.

Jo Carter började kvävas. Hon fick syn på luckan under vagnens kontrollpanel, som var märkt FÖRSTA HJÄLPEN. Hon famlade efter handtaget medan händerna skakade av kyla och syrebrist. Men hon fick upp luckan och fick tag i en syrgasmask med en liten tub. Hon pressade masken mot sitt bleka ansikte, drog in luft och fäste masken runt huvudet. Så körde hon vagnen mot en av dörrarna som var märkt PERSONAL. Den var av glas, och stängd. Hon tryckte frenetiskt på larmknappen bredvid dörren, men ingenting hände.

Jo vägrade acceptera att hon snart skulle dö av antingen dekompression eller kyla. Hon tog loss en liten brandsläckare från vagnen och svingade den mot glasdörren med all sin kraft. Den fick en spricka. Hon slog till igen, och igen. Plötsligt splittrades glaset. Blödande från flera skärsår rusade Jo Carter in över tröskeln och in i den tre meter långa korridoren som ledde till rymdhamnens personalavdelning. Dörren i andra änden var också stängd, men hon kunde öppna den med nödfallsbrytaren. Dörrskivan gled upp med ett rytande av luft. Jo stretade genom luftdraget och kom i säkerhet på andra sidan. Den stängdes bakom henne, och hon föll ihop av utmattning.

Jo Carter hämtade andan och såg sig om. Hon befann sig i ett avlångt rum med lågt tak och nästan normalt lufttryck, där rymdhamnens markpersonal vanligtvis arbetade. Men istället för civil personal fanns där en klunga av fyra kejserliga soldater i rymddräkter.

Hon sa hest: "Hjälp mej upp ..."

Då tycktes de fyra soldaterna rycka till samtidigt. Alla vände sina vapen mot henne på en gång. Och hon såg symbolen på deras dräkter: en hand med ett öga i mitten ...

Zombiesoldaterna var inte direkt tröga, men alltför långsamma; de verkade oförmögna att gripas av stress eller nervositet. Hon rullade åt sidan och deras första skottsälva – grovkalibriga kulor – missade. Hon slängde sig in mitt i klungan, hukade och hoppades att de skulle bli förvirrade tillräckligt länge för att ge henne en chans.

Jo hade en sista utväg för särskilda nödfall: fyra tunna påsar, dolda under huden på armarnas insidor. Påsarna innehöll en potent blandning av adrenalin, smärtstillande medel och droger som kortvarigt fördubblade hennes styrka och reflexer. Hon högg till med tumnageln mot en av dem, drog in luft och kände blandningen tränga ut i blodomloppet.

Rusningen fick henne att morra av upphetsning. Med enorm snabbhet flög hon på en av zombiesoldaterna, slet ifrån honom geväret och sköt mot klungan på mindre än en meters håll. Effekten var förödande. Blod sprutade mot rummets väggar, men hon fortsatte skjuta tills den siste av dem hade slutat röra sig.

Hon hörde en svag röst en av de fallna zombierna och riktade geväret mot ljudet. Hjälmvisiret hade splittrats av en kula, och rösten kom från hörluren på hjälmens insida. Jo Carter böjde sig ned för att lyssna.

"... Z-styrka, svara! Läge? Detta är befälhavaren. Svara!"

Jo kände igen rösten. Hon svarade med hes stämma till mikrofonen i hjälmen: "Är det du, Chemezov, din lille skit? Dina zombier är för långsamma. Hälsa din chef att jag kommer för att prata med honom."

Chemezov utstötte ett kort, kvävt läte som om han hade satt något i halsen, och skrek i hörlurarna: "Carter, din dåre! Förstår du vilken makt du sätter dej emot?"

Jo Carter reste sig upp. "Jag förstår att du är rädd – för mej. Du vågade inte komma hit."

Chemezov bröt kontakten.

Ett metalliskt bultande hördes från en lucka i golvet, och Jo Carter vände sig mot den. Luckan öppnades, och en skäggig man i arbetskläder stack upp huvudet. Han stirrade på de döda soldaterna och den blodiga kvinnan.

”Skjut inte!” skrek han. ”Vi kan hjälpa dej! Vi är med i upproret mot kejsaren.”

Jo tvekade, men hörde flera soldater närma sig.

Mannen i luckan vinkade åt henne. ”Fort, innan det kommer fler! Vi kan gömma dej!”

Jo skyndade till luckan, som var märkt SERVICETUNNEL 608, och klättrade snabbt ned. Luckan slog igen, och i nästa stund ankom ytterligare en grupp Z-soldater till rummet.

Men då var Jo Carter försvunnen.

* * *

Washington Cheng, ledaren för upproret, tog emot Jo Carter i en av stentunnlarna – många meter under rymdhamnen. Lufttrycket var opålitligt i de gamla tunnlar, och alla som var där måste bära syrgasmasker. Han visade Jo Carter till en kammare med några stolar, där hon fick en pälsjacka. Washington delade en termos varmt te med henne. Mannen som hade hjälpt henne fly klistrade ihop hennes skärsår med en antiseptisk sond.

Jo satte sig framåtlutad; hon darrade fortfarande efter att adrenalinkicken hade avtagit.

”Det ryktas att du föddes här på Mars”, sa Washington. ”Men du finns inte i några officiella register.”

Hon log milt. ”Det föds många barn i kolonierna som inte blir registrerade. Har du själv ett födelsecertifikat?”

”Alla här har ett numera”, sa mannen med sonden.

Washington sa: ”Under dom sista femton åren har kejsarens kontroll blivit allt mer omfattande. Han bestämmer vem som får föda barn, hur mycket vi ska arbeta, hur långa pauser vi har rätt till ... och han beslagtar våra anhöriga när dom dör. Vi har funnit oss i mycket, men zombierna var droppen. Vi brukade vänta på att han skulle dö av ålder, men han verkar fast besluten att härska för alltid.”

”Jag är inte här för att vinna ert uppror”, sa hon och tömde sin kopp i ett svep. ”Bara för att göra något åt Berzos. Kan ni smuggla in mej i palatset, så snart som möjligt?”

Washington gjorde en skeptisk min. ”Vi har inte resurser för att organisera en räd mot palatset.”

”Jag menar smuggla in mej, ensam. Utan eskort.”

”Berzos har redan mördat över trettio människor, bara idag, för att stoppa dej.” Han kollade skärmen på sin arm och sträckte fram den. ”Se här – du är dödförklarad.”

Jo Carter såg på den officiella nyhetssändningen. Den påstod att hon och den vice inrikesministern hade förolyckats i explosionen tre timmar tidigare, tillsammans med trettio två andra offer. Det sändes ett falskt uttalande från Washington Cheng, där han tog på sig ansvaret för dådet. Det visades till och med falska bilder av Jo Carters lik.

Hon satt tyst en minut och tänkte. ”Ta inte kontakt med UPIA än. Låt dom tro att jag är död ett tag till.”

Washington suckade och såg på Jo Carter med en blandning av ilska och beundran. Han undrade hur en människa kunde vara så likgiltig och hängiven på samma gång. Själv hade han gråtit flera gånger sedan upproret startade – medan hon verkade närmast oberörd av våld och död. Det var bra att hon var på *deras* sida, tänkte han.

”Det finns en väg in som vi har jobbat på i flera veckor ... men det är ett rent självmordsuppdrag.”

”Jag är med”, svarade hon kort.

”På ett villkor. Vi hade egentligen tänkt ut den här planen för två andra personer ... så om vi får in dej, ska en av dom också bli med.”

”Vem är den andre?”

”Min hustru.”

Jo Carter frågade ut honom om hur det hela skulle gå till, och sa: ”Ni har glömt Oraklet. Det kan förutse er plan och varna kejsaren.”

Washington blev tydligt oroad.

Då fick Jo en idé. ”Kan ni skicka ett privat meddelande, på papper, direkt till Oraklet?”

”Ja, men ... vad har du i tankarna?”

”Det gäller att bryta ner dess lojalitet och driva in en kil mellan Oraklet och kejsaren.”

Washington tvekade. ”Ingen har försökt. Dom där ungarna verkar vara väldigt fästa vid honom.”

”Jag har läst UPIAs hemliga dossier om Oraklets psykprofil. Det har två stora svagheter.”

”Vilka?”

”Det är alltför ängsligt i sitt förhållande till kejsaren ... och det kan ana framtiden långt bättre än kejsaren själv.”

* * *

Meddelandet skickades snart, och Oraklet läste det:

Fråga Berzos om hans planer för Oraklets framtid. Vem tänker han göra till zombie härnäst? Kontakta oss för att diskutera vad som ska ske med Oraklet efter att Berzos har störtats.

Oraklet kontaktade genast Berzos över en krypterad direktlänk.

”Vad är det?” undrade kejsaren. ”Har ni sett något som jag borde veta?”

Oraklet tvekade och övervägde sina alternativ. Till slut frågade det: ”Far, kommer vi också att bli zombier en dag?”

”Kära barn”, svarade han snabbt, ”varför frågar ni så konstigt? Ni skulle inte kunna operera effektivt efter en återupplivning! Er hjärnkapacitet skulle ha degraderats alltför långt.”

”Så vad har du planerat för vår framtid? Kommer våra liv att förlängas, som ditt eget?”

”Det behövs inte. Efterhand utvecklar vi ett nytt, mer effektivt orakel. Ni får ... gå i pension.”

”Vad betyder det? Pension?”

”Att ni drar er tillbaka från offentlighetens krav och faror – för gott. Ni får en egen domän långt härifrån, och lever bekvämt. Men ni ska givetvis inte behöva arbeta för mina konkurrenter och rivaler, och ni behöver inte vara rädda för att störa ordningen genom att lägga er i planetens affärer.”

”Men vi vill vara här hos *dig*, far!”

”Det är tyvärr uteslutet. Jag kommer inte att ha tid att passa på er när ni blir odugliga – jag har en planet att styra. Stör mej inte mer nu.” Han bröt samtalet.

De fyra sammankopplade barnen började gråta på en gång.

* * *

Lite senare mottog Washington ett svar direkt från Oraklet. Han visade det för Jo Carter.

”Det är fantastiskt. Du fick Oraklet att byta sida! Det står här att Oraklet redan hade gissat vår plan. Det menar att Berzos planerar att göra sig av med det i framtiden. Och nu tänker det låta bli att skvallra för kejsaren, i utbyte mot beskydd efteråt.” Han såg på henne. ”Om det här svaret nu inte är en fälla.”

Jo Carter svarade: ”Oraklet vet redan att jag talar sanning. Jag behövde bara få det att medge det för sej självt.”

”Jo Carter, jag börjar nästan tro att *du* är ett orakel. Hur kunde du förutse det här?”

Hon skakade lätt på huvudet. ”Jag läser historieböcker. Alla tyranner blir gamla till slut. Till och med Berzos. När Oraklet väl började grubbla på den framtiden, fanns det inga andra utvägar för det än att konfrontera kejsaren med sanningen, eller byta sida.”

”Men Berzos själv då? Kunde inte han ha förutsett att den här situationen skulle kunna uppstå, även utan Oraklets hjälp?”

Jo Carter borstade sand ur håret. ”Berzos beteende var och är förutsägbart – han ser Oraklet som en resurs att exploatera, precis som han behandlar alla andra. Och ju äldre och mäktigare han blir, desto mer följer han samma mönster. Så du ser – allt som har hänt här den sista tiden kunde ha förutsetts av vem som helst. Skillnaden är ... att jag säger rent ut det som alla redan vet och handlar därefter.”

”Skillnaden”, sa Washington, ”är att du är fullständigt orädd. Du är den sorten som ingenting har att förlora.”

Jo Carter bara nickade till svar.

IV

Två dygn senare trädde Berzos in i tronsalen. Han hade precis fått en ny förnygringsbehandling, och kände sig pigg på en stunds förströelser.

En tjänare bugade sig och sa: ”Ett par nya konkubiner har kommit in, ers höghet. Från dom södra provinserna. Vackra ... och villiga.”

Berzos log och viftade med handen. ”Jag tar emot dem i rubinkammaren.”

Han gick in bakom sin tronstol och låste upp ett privat rum. Rubinkammaren innehöll en mycket stor rund säng av platina, med purpurröda lakan; kammarens glittrande väggar och tak var helt täckta av röda ädelstenar från hans gruvor. Ingenting liknande fanns någon annanstans i hela Solsystemet.

Berzos stängde av alla förbindelser med yttervärlden, satte sig mitt på sängen. En sidodörr öppnades, och in kom två kvinnor i halvgenomskinliga klänningar. Bägge var långa och slanka, liksom de flesta som var födda på Mars. Den blonda vågade inte möta hans förväntansfulla blick. Den svarthåriga såg honom direkt i ögonen. Det var något vagt bekant med henne ...

”Välkomna”, sa han. ”Ni behöver inte använda titlar här.” Han log milt och gjorde en inbjudande gest. ”Kom närmare. Vad heter ni?”

Den blonda kvinnan satte sig på sängkanten och sneglade mot honom över axeln. ”Liina.”

Den svarthåriga kröp genast över sängen och satte sig framför Berzos. ”Kalla mej Nemesis”, viskade hon. Hon grep tag i sitt ansikte – och slet av sig masken och peruken.

Jo Carter log mot honom.

Kejsarens ögon spärrades upp och han kröp bakåt. ”Om du gör mej det minsta illa”, stammade han, ”får du betala dyrt!”

”Lugn”, svarade hon – och kastade sig över honom och fångade hans hals i en bensax. ”Jag vill bara ... *prata*.”

Berzos kippade efter luft. ”Kalla på hjälp!” kraxade han till Liina. Hon gick bort till dörren och ställde sig på vakt, utan att bry sig om hans vädjan. ”Om du inte hjälper mej går det ut över dina *urk*...!” Han gurglade till när Jo klämde hårdare runt hans hals.

Liina såg på kejsaren av Mars med hat i blicken.

”Jag är Liina Cheng. Du tog min sons lik och gjorde honom till en zombie. Du ska få betala.”

Berzos stirrade med blodsprängda ögon på Jo Carter.

”Jag vill bara prata. *Hon* står på tur efter mej.” Hon lättade en aning på trycket och frågade: ”Verkar mitt ansikte bekant?”

”Nej”, flämtade han. ”Vad har jag gjort dej?”

”Jag hade kunnat berätta ... men det vore att ge dej en fördel. Bäst att du aldrig får veta.”

Han stirrade på henne. ”Vad din chef än har sagt till dej, är det en lögn! Jag är ingen skurk! Jag är som en far för den här planeten!”

”Okej, ’farsan’ ... fattar du att folket aldrig skulle gå med på att se sina döda anhöriga göras om till dina slavar?”

Berzos’ ansikte förvreds i en ilsken grimas. ”Jag gjorde det för allas bästa! Vi har ett problem med arbetskraft som slösas bort, och jag löste problemet – med maximal effektivitet!”

”Skulle du göra dina egna barn till zombier?”

Liina fnös hånfullt. ”Har du inte sett hans orakel? Han kan göra vad som helst.”

”Var utförs själva processen?” frågade Jo.

Berzos tvekade – och hon klämde åt igen. Han hostade och svarade: ”Anläggningen finns här ... under palatset. Alla funktionsdugliga färska kroppar som kan samlas in läggs på is och skickas dit.”

Jo Carter visslade imponerat. ”Och vi som trodde att du gjorde dom till gödsel för era växthus. Det var en slug täckmantel.”

”Om ni låter mej gå härifrån”, sa han med hes röst och viftade mot väggarna, ”får ni ta med er så många ädelstenar ni vill!”

Liina strök händerna längs väggen, och plockade loss två knytnävsstora rubiner. Berzos flinade.

”Se! Bara dom två är värda många miljoner ...”

Liina vände sig mot honom och slog ädelstenarna olycksbådande mot varandra. Han begrep vad hon tänkte göra.

Jo släppte greppet om Berzos. ”En fråga till. Vad skulle du ha gjort om kolonisterna började kremera sina döda ...?”

För ett ögonblick såg Berzos förvirrad ut, sedan tycktes han lugna sig och hämtade andan. ”Jag var beredd på den möjligheten ... och i längden är det nuvarande systemet inte effektivt nog. Så det kommer att ordnas med uppfödda kloner, som vi konverterar till Z-grupper så snart dom har nått arbetsduglig ålder ...”

Jo sparkade honom i ansiktet, rullade bort från sängen och nickade åt Liina. ”Han är din. Jag passar dörrarna – men skynda på.”

Jo Carter ställde sig vid väggen och lade armarna i kors. Hon stod tyst och studerade hur Liina Cheng rusade efter den skrikande Kejsar Berzos och tacklade omkull honom. Trots sin goda hälsa var han alltför gammal för att kunna göra ordentligt motstånd.

Det tog henne ungefär en minut att slå ihjäl honom med de två stora ädelstenarna.

När vakterna trängde sig in – vanliga, levande människor – bröt Jo Carter sigillet på ytterligare två av påsarna under huden och gick lös på dem.

Liina fick tag i en radio från de döda vakterna och sände ett kodmeddelande: ”*Kejsaren bär inga kläder.*”

Kejsarens orakel kom till sist in och fick se liket.

Med flera munnar sa det:

”Far, far ...”

”Vi såg ...”

”Att vi skulle förråda dej ...”

”Och hjälpa Jo Carter ...”

”Komma in här ...”

”Vi försökte ...”

”Varna dej!”

Bara några minuter senare stormades palatset, och Chemezov flydde. Revolutionen var ett faktum.

* * *

När UPIAs trupper anlände till Mars efter flera dygn hade Jo Carter lämnat planeten, gömd ombord på ett fraktskepp.

Hon sände en rapport till chefen: ”Uppdraget slutfört. Berzos’ zombiefabrik är skrotad.”

”Mycket bra”, sa chefen. ”Jag har förresten hört att marsianerna bad dej stanna kvar och få en plats i den nya regeringen.” Hon skrockade. ”Du kunde ha blivit den första marsianske presidenten.”

Jo Carter snäste. ”Politik tråkar ut mej.” Hon kliade sig. ”Jag behöver tvätta av all sand som har hamnat här och var ... helst nånstans på Jorden. Har du ett nytt jobb åt mej efter det?”

”Ja, faktiskt. Musk-arvingarna käbblar fortfarande om rättigheterna till Ceres, som du vet. En av dom har i hemlighet byggt en bestyckad raketflotta för att försöka ta asteroiden med våld. Någon borde åka till Månens baksida och ... medla i tvisten.”

Det hördes ett ljud längre bort i lastutrymmet.

”Ett ögonblick. Jag måste städa upp en sista detalj.” Hon avslutade samtalet, tog fram en pistol och klättrade genom det tyngdlösa utrymmet till ett litet passagerarutrymme. Där fanns en trång rymdtoalett. Skylten på dörren var i läge ”Upptaget”.

Jo Carter knackade på den tunna plåtdörren med pistolkolven. ”Är du färdig snart?”

Chemezovs häpna röst svarade inifrån toaletten: ”Jo Carter? Men hur ...” Hon hörde honom fumla med sin utrustning. ”Om du försöker öppna, skjuter jag!”

”Gör mej en tjänst först.”

”Vad?”

”Spola.” Hon sköt en dumdumkula genom dörren. Den splittrades inne i Chemezovs kropp utan att skada skeppets skrov.

Jo Carter pustade ut. Så plockade hon fram sin radio och öppnade kanalen till chefen på nytt.

”Var var vi ...?”

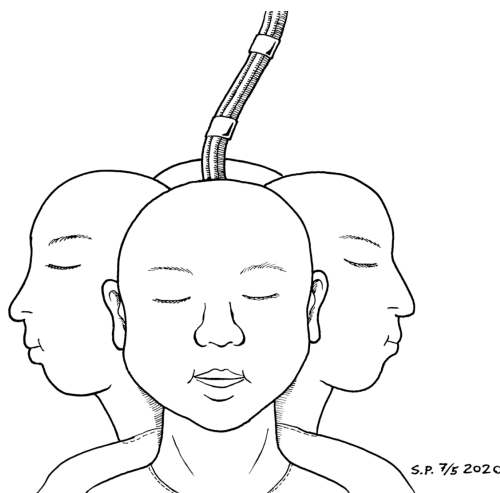

Illustration: Sandra Petojevic

Multiplanetära

Maria Karlberg

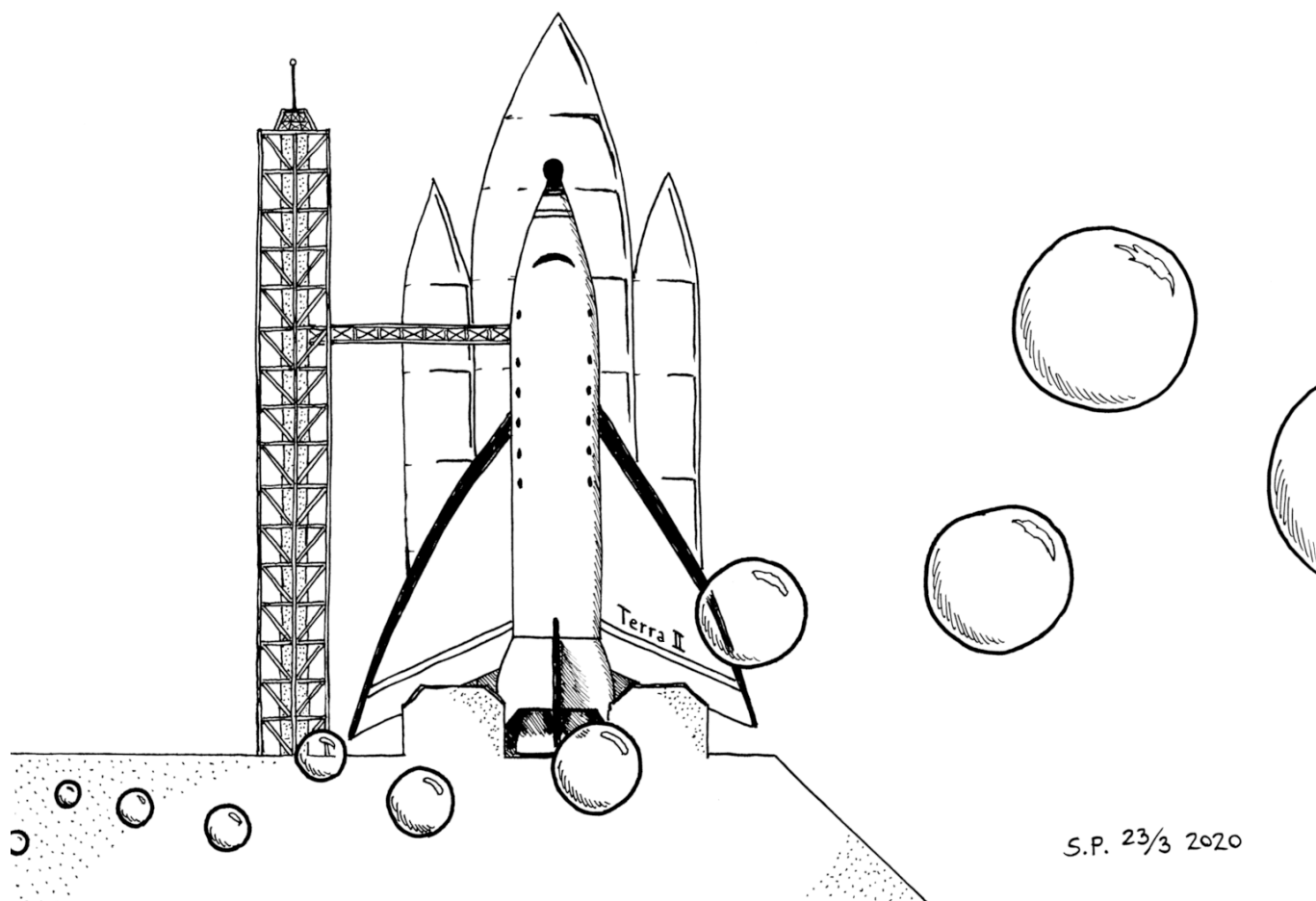

Illustration: Sandra Petojevic

Lin kramade väskans handtag och gick raskt över det svartblanka golvet i terminalen. Det var hennes sista steg på jorden och hon skulle inte gråta.

Tom gick bredvid henne, men hon visste att han i tankarna redan var ombord. Detta var hans dröm. Redan när de var studenter, delar av samma kompisgäng men ännu inte ett par, hade han talat längtansfullt om Marskolonierna. Hon kunde fortfarande se honom vifta ivrigt med glaset och höra övertygelsen i hans röst:

”Vi kan inte sitta och vänta på att gå under! Mars är bara början. Vi måste bli multiplanetära!”

Och hon hade nickat medan blicken dröjde vid de fylliga läpparna som formade orden. Hon hade väl inte tänkt att han menade allvar.

En kö bildades när de skulle passera chipläsaren och få en sista bekräftelse på att alla deras handlingar var i ordning. En efter en höll de fram händerna, fick ett blipp och släpptes igenom slussen.

Lin blinkade och anade solen som en gulvit skiva genom smogdiset. Det luktade damm och bränt gummi. På plattan framför henne höjde sig rymdfärjan som ett jättelikt glänsande finger.

Inte gråta.

* * *

Hon hade redan gett upp hoppet om honom när Tom plötsligt börjat uppvakta henne, med samma målmedvetenhet som han visade i allt. Hon älskade honom och hon älskade sig själv tillsammans med

honom. De tog examen, fick jobb, flyttade till en större lägenhet med bättre luftreningssystem. De skickade gulliga klipp mellan sig.

”Älskar dig till månen och tillbaka”, skrev hon en gång.

”Till Mars?” svarade han omedelbart.

När hon kom hem den kvällen hade han fyllt skärmarna i stora rummet med klipp från den röda planeten. Ett av dem var en annons från kolonin Nya Europa.

”Vi skulle faktiskt ha en chans! De vill ha ingenjörer, de vill ha par, de vill ha fertila!”

De hade ännu inte försökt få barn, men hörde båda till det lyckliga fåtal som passerat rigorösa medicinska kontroller och kunnat finansiera sina universitetsstudier genom att donera könsceller.

Han såg så förväntansfull ut och han hade lagat middag också. Och köpt vin, gjort på äkta druvor. Lins hjärta sjönk ner i magen. Lämna jorden?

”Nej”, viskade hon.

Han tog det med fattning. Men det var som om något slocknade i hans blick och hans godnattkysst den kvällen var kort och oinbjudande.

* * *

Livet fortsatte. De jobbade långa dagar. Lin blev befordrad. Hon följde fortfarande nyheterna, Tom blockerade dem. Han sade att han inte ville se eländet.

Översvämningarna eskalerade och Lins farmors sommarstuga hamnade under vatten. Hon mindes när hon var liten och de fortfarande hade kunnat odla potatis. Grepen som vände jorden och avslöjade små bleka knölar för barnfingrarna att plocka. Den milda mjuksöta smaken och ett tunt, tunt skal som krispade mellan tänderna.

Farmor dog kort därefter. Tom följde med till begravningen fast Lin sade att han inte behövde. Efteråt tog hon ytterligare två dagar ledigt och reste med sina föräldrar hem.

”Hur har ni det, du och Tom?” frågade mamma.

”Bra.”

Senare på kvällen:

”Han vill åka till Mars. Men jag vill inte.”

”Nej. Nej, vi vill ju ha kvar dig här.”

Ännu senare satt bara hon och pappa uppe. Ingen av dem hade sagt något på en lång stund när han harklade sig:

”Det sägs att innan andra världskriget bröt ut, fanns det judar som såg tecknen men inte ville fly, för de hade ju pianon.”

Lin tittade på honom. Han tittade ut genom fönstret.

”Skulle du åka?” frågade hon.

Han skakade på huvudet.

”Jag vet inte.”

Några veckor därefter kallade Lins chef henne till ett möte.

”Vi skulle vilja skicka dig till Mars. Din man också, naturligtvis. Ta ett par dagar och fundera.”

Resten av arbetsdagen hade hon svårt att koncentrera sig. Hon fladdrade mellan nyhetsflödena. Öken, orkaner, översvämningar; flyktingar som satt fast i oändliga läger eller sköts vid gränserna. Det stora kriget som de flesta trodde skulle komma, frågan var bara när. Hon tänkte på potatisar och pianon.

”De vill skicka mig till Mars”, sade hon till Tom. ”Följer du med?”

Hon hade trott att han skulle bli glad, men han såg allvarlig ut och tog hennes hand.

”Gör du det för min skull?”

Hon skakade på huvudet.

”Nej, jag tror du har rätt. Vi kan inte sitta och vänta på att gå under.”

* * *

Deras hytt i rymdfärjan var minimal. Två kojor och en liten förvaringsplats som precis rymde deras väskor. Skärmarna ovanför kojerna berättade att den beräknade restiden till Mars var åtta månader och tolv dagar. Där fanns också deras scheman för besök i kantine och skeppsgymmet. Och nedräkningen inför avfärd.

”Bäst vi spänner fast oss”, sade Tom. ”Nu börjar det!”

Han log ett stort, pojkaktigt leende och kysste henne. Sedan klättrade han upp i den övre kojen och hon lade sig i den nedre.

Hon fick se säkerhetsfilmen och sedan bilder på rymdfärjan från kamerorna på plattan.

Uppskjutningar hade hon sett förut, skillnaden nu var trycket som pressade henne mot kojen och kramade luften ur lungorna.

”Jag älskar dig”, försökte hon säga till Tom.

Så växlade bilden till en kamera på färjan, jorden sedd från rymden. Havet lyste blått där hon kunde skymta det bakom molnen. Horisonten böjdes mot det ändlösa mörkret. När de var framme skulle hon fortfarande kunna se sin planet, som en ovanligt klart lysande stjärna, men aldrig mer så nära som nu.

Lin tittade medan tårarna blev till sfärer i tyngdlösheten.

Sandstorm på Mars

Eva Holmquist

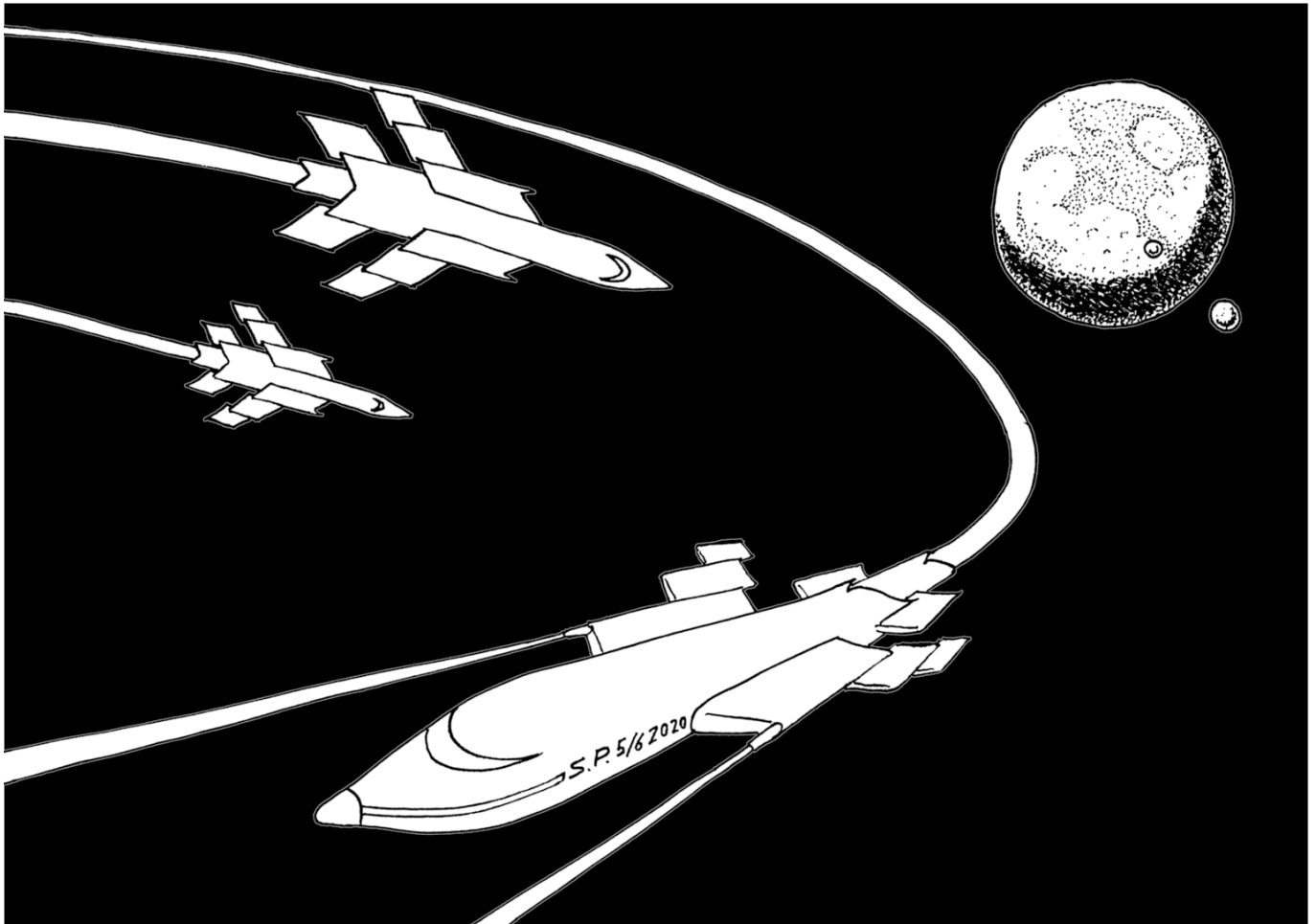

Illustration: Sandra Petojevic

Ett jaktskepp svängde kraftigt och for rakt mot dem. Ett orange blinkande ljus på kontrollpanelen var det enda som avslöjade att de träffats. Inte tillräckligt kraftigt för att tränga igenom sköldarna. Ytterligare jaktskepp flög framför dem. Fienden fokuserade sina skott mot främre delen av skeppet. Skenet av träffarna bländade Dani som satt vid rodet.

”Undanmanöver alfa”, sa Moss i lugn ton från kaptensstolen. Händerna kramade stolskarmarna så att knogarna vitnade. Han var inte så oberörd som han ville framstå.

Dani påbörjade undanmanövern, men jaktskeppen förutsåg den och följde utan problem efter. Ytterligare en träff. Den här gången närmare rött ljus. Några till så skulle sköldarna inte kunna hålla ute effekten av explosionerna.

”Fria undanmanövrar.”

Dani dippade Tumanako för att påbörja en tunnelroll. Rodret kändes trögt. I ögonvrån kunde hon se Scott febrilt bläddra genom informationen på skärmen vid hans station. Jaktskeppen följde lätt efter. Hon ökade farten ytterligare, men det gjorde minimal skillnad. Hon avslutade rollen, svängde tvärt, väntade tills jaktskeppen följde samma riktning och steg sedan brant för att bromsa. Jaktskeppen passerade i hög fart. De hade inte förutsett hennes manöver. Hon vred rodet mot nebulosan som syntes i vänstra ögonvrån och ökade farten så mycket hon kunde. Jaktskeppen vände runt och kom efter henne. Den mindre storleken gjorde dem mycket snabbare än Tumanako och snart var det första skeppet inom räckhåll. Jaktskeppen inledde beskjutningen.

Dani försökte undkomma, men rodret var trögt och hon hade inte den manöverförmåga som hon behövde. Träffarna fick skeppet att skaka och sköldarna fallerade. En sista träff, nödljuset tändes och evakueringslarmet ljöd.

Dani sjönk bak mot ryggstödet och torkade svetten ur pannan. Det här var det värsta scenariot hittills. Programvaruchefen Lennart Becker klev in på den simulerade bryggan.

”Vad tyckte ni?” frågade han.

”Manöverförmågan var inte tillräckligt bra”, sa Dani och rätade på sig. ”Rodret kändes trögt.”

”Tumanako kommer aldrig att kunna få samma manöverförmåga som skytteln. Skeppet är för stort. Är rodret trögt jämfört med skytteln eller Tumanakos befintliga styrprogram?”

Skärmen ersattes av bilden på planeten Mars. Samma utsikt som från den riktiga bryggan. Dani försökte minnas hur skeppet svarat med det befintliga styrprogrammet.

”Jag uppfattade det som sämre än det befintliga, men jag behöver jämföra mer för att vara helt säker.”

Becker nickade och vände sig mot Scott.

”Det blev en hel del varningar”, svarade han på den outtalade frågan, ”men det är naturligt med det scenariot som vi körde. Däremot fick vi felmeddelanden som jag skulle vilja titta närmare på.”

”Vilken typ?”

”Sensorfel mestadels, men också en del som jag inte hann avgöra vad det var för något.”

”Bra jobbat”, sa Becker. ”I morgon analyserar vi dagens övningar. Ni har eftermiddagen ledig.”

Dani sneglade upp mot bilden av Mars. Det var första gången som hon kunde besöka planeten. Fingrarna dansade mot armstödet. Hon hade aldrig varit på en planet där man levde under jorden eller i kupoler.

”Vilka av er ska åka ner till Mars?”

Scott skakade på huvudet.

”Inte jag”, sa han. ”Jag var där förra året och det finns inte så mycket att se. Hade de terraformerat planeten hade jag varit mer intresserad. Nu är det nästan som att vara ombord på rymdskeppet.”

Ingen av de andra ville heller ner. En tyngd landade i magen. Var det ingen mer än hon som ville besöka planeten? Hon sneglade mot Moss som packade ner det sista av utrustningen. Han hade inte sagt något. Kanske kunde hon övertala honom att följa med ...

Dani skrev klart sina anteckningar om testet och skickade in. När hon var klar hade alla utom Moss hunnit gå. Han gned sig i nacken. Det raspade av stubben. Eftersom det enligt reglementet skulle vara kortklippt var han tvungen att raka nacken varje dag. Hans mörka hår växte så fort att han måste raka sig igen efter halva dagen. I dag hade de inte hunnit det. Han undvek hennes blick.

”Är du klar?” frågade hon.

Han nickade. Hon reste sig för att lämna simuleringsbryggan.

”Vänta”, sa Moss och sträckte ut handen efter henne. Kinderna var röda och han bet sig i läppen.

”Vill du ...” Han tystnade. ”Vill du hänga med ner till ytan?”

”Ja”, sa Dani och log. Då ville han besöka planeten i alla fall.

Moss drog ett djupt andetag och blev ännu rödare i ansiktet.

”Jag menar på en träff, bara du och jag.”

Dani svalde. Hjärtat slog så hårt att det måste synas utanpå. Var Moss intresserad av henne som mer än en kompis? Hon hade hoppats, men inte vågat fråga. Hon tog ett steg fram.

”Ja”, sa hon på utandningsluften. Hon blev yr medan hon väntade på hans reaktion.

Moss leende lyste upp hela rummet. Han tog hennes hand och drog henne in till sig. Det pirrade i hela kroppen. Värmen spred sig tills det kändes som om hon brann inombords.

”Du får inte veta vart vi ska”, sa Moss lågt, ”men det kommer att bli en upplevelse. Det lovar jag.”

Dani la armarna om hans midja och lutade huvudet mot hans bröst. Äntligen skulle de på en första träff och på Mars. Det skulle bli fantastiskt!

* * *

Mars var en märklig upplevelse. Kupolerna där Mars befolkning bodde var helt vita och det gick inte att se landskapet. All förflyttning skedde under jord i något som liknade tunnelbanorna som de haft i Stockholm för hundratals år sedan. Det var först när de klev ombord på transporten vid Olympus Mons brant som de kunde se något annat. Väggarerna var täckta av skärmar som visade omgivningen. Mars rödskimrande himmel syntes ovanför dem. På sidan sluttade det enorma berget. Det var så högt att Dani inte kunde se toppen.

”Olympus Mons”, sa Moss. ”Det är dit vi ska.”

Det fladdrade till i maggropen. Olympus Mons. Toppen på vulkanen låg nästan utanför atmosfären. Det var det högsta berget i solsystemet. De var ensamma ombord så de kunde välja platser. Dani valde två platser i mitten av transporten. Förhoppningsvis skulle hon se allra bäst därifrån.

Moss tog Danis hand. Värmen spred sig genom hela kroppen. Det kändes som om hon kunde flyga. Hon sneglade på honom och blev full i skratt när hon fångade hans blick. Käkarna värkte av leendet som hon inte kunde släppa.

”Vi kan inte åka ända upp till toppen”, sa han, ”men det ligger en restaurang halvvägs upp som ska ha bra mat.”

Dani kramade hans hand.

”Det låter underbart.”

Hon vred på huvudet från ena skärmen till den andra för att fånga så mycket av utsikten som möjligt. Bosättningen nere vid vulkanens fot försvann snart ur sikte. Större delen av Mars yta var inte bebyggd och sanden hade den karakteristiska röda färgen. Bosättningarna blev snart minimala och försvann nästan från landskapet. Det tog alltför kort tid att färdas längs med berget upp till restaurangen. Den låg inbäddad i bergssidan. Transporten stannade på ett ingrävt landningsfält. Tillräckligt stort för att landa en skyttel på, men inte mycket mer. Till vänster fanns en brant bergsklippa. Likadant rakt framför dem. Restaurangens ena vägg fyllde den andra sidan. Transporten dockade vid slussen och de kunde gå rakt in i restaurangens vestibul utan att ta ett kliv utomhus.

Ingen väntade på nedfärd. Så fort de klivit av, åkte transporten ner igen. Hovmästaren visade dem till ett bord vid borte väggen som täcktes av ett fönster. Det var en otrolig utsikt. Himlen var vacker med sina olika lager. Längst ner mot ytan var den nästa gulaktig. Nästa lager gick i orange och därefter var det som halvt genomskinliga guldfärgade slöjor.

”Åh”, sa Dani. ”Det är otroligt.”

Moss log mot henne och la handen på hennes.

”Jag trodde du skulle uppskatta det. Det är bara synd att vi inte kan åka högre upp, men det går ingen transport dit.”

”Man kan klättra”, sa Dani och blinkade åt honom.

”Med rymddräkt i så fall”, sa Moss, ”och det behövs tillstånd. Det får bli nästa gång vi är här.”

”Det gör vi.”

Hovmästaren kom med varsitt glas med bubbel åt dem och de skålade. Menyn var innehållsrik, men Dani bestämde sig snabbt. Hon hade alltid velat testa Mars nationalrätt; grillade vulkanlarver med svampsås. Larverna levde i gångarna under vulkanerna och där odlades också svampen. Moss tog längre tid på sig så Dani studerade de andra gästerna. Det var inte fullt, men det var många där. De flesta var par, men det fanns också en del större sällskap. Vid bordet bredvid dem satt en ensam man. Han kikade på klockan. Sedan slog han upp menyn, skakade på huvudet och slog igen den igen. Han drog handen genom det svarta håret, sträckte ut benen och lutade sig tillbaka. Sekunden därefter satte han sig tillrätta och kikade på klockan igen. Dani blev nervös bara av att se på honom. Vad var det för fel?

* * *

Tiden närmade sig för mötet och det var dags att åka. Kapten Neela Joshi lämnade sitt rum och började gå mot skytteln. Munnen var torr. Det var svårt att se normal ut när hon mötte någon. Informationen var så oroväckande att hon inte pratat med någon om den. Det kunde hon inte, eftersom hon inte visste vem det var som var sabotören. Om hon andades om sina misstankar var risken stor att attentatet skulle skyndas på. Det fick inte hända.

Hon hälsade på Becker som just lämnade den simulerade bryggan. Innan dörren gled igen kunde hon se programmerarna som plockade ihop utrustningen. De var hennes ansvar. Hon knöt händerna. Hur kunde någon riskera allt för att stoppa deras uppdrag till den hemliga utposten? Vem ville stoppa leveransen av maskinen? Det var ofattbart. När hon hade fått det krypterade meddelandet hade hon först inte trott på det. Det var säkert någon galning som inbillade sig saker. Nästa meddelande var svårare att ignorera. Kontakten visste alldeles för många detaljer för att det skulle vara ett skämt. Det tredje meddelandet hade övertygat henne om allvaret i hotet. Det enda som kontakten vägrat avslöja var sabotörens identitet. Det var därför de skulle träffas nere på planeten för att hen skulle kunna lämna det direkt till henne.

”Kapten”, hördes ett rop bakom henne.

Hon ignorerade det. Det fanns ingen tid för samtal om hon skulle hinna i tid.

”Kapten”, hördes igen. Besättningsman Fontaine hann ikapp henne. Hon var andfådd. ”Det är viktigt annars hade jag inte stört.”

”Jag är inte i tjänst”, sa Neela.

Ingen fick reda på hennes ärende. Inte Fontaine, även om Neela var övertygad om att hon inte var sabotören. Problemet var att hon inte visste. Skulle hon berätta för någon fanns också risken att de råkade avslöja något till den skyldiga.

”Jag är ledsn, men det rör vårt dockningstillstånd. Mars rymdfartsmyndighet kräver att få prata med dig. Annars måste vi lämna omloppsbanan omedelbart.”

Neela rynkade pannan.

”Vi har tillstånd och ligger på exakt den omloppsbanan som de tilldelat oss. Jag förstår inte vad som är problemet.”

Fontaine ryckte på axlarna.

”Inte jag heller.”

Med en suck slog Neela följe med Fontaine till bryggan. Varför skulle de krångla just nu? Hoppas det gick snabbt.

* * *

Neela var ännu mer irriterad när hon lämnade bryggan efter att ha lyckats övertyga rymdfartsmyndigheten om att de inte skulle äventyra deras luftrum och att de inte skulle stanna någon längre tid. Byråkrater! Hade de inget bättre för sig?

Hon var sen. Kontakten måste redan vara på plats på restaurangen på Olympus Mons sluttning. Det skulle ta tid att ta sig dit. Bara hen hade tålamod att vänta! Hon måste ha informationen om sabotören. Annars var hela uppdraget och alla ombord på Tumanako i fara.

Skytteln var på plats. Då behövde hon inte vänta. Besättningsman Karl stod vid skärmen vid bortre väggen. Som vanligt var det han som bemannade skyttelkontrollen på eftermiddagen. Han hade dragit händerna genom sitt ljusa hår så att det stod åt alla håll. Han ryckte till när hon klev in och fäste sina blå ögon på henne.

”Kapten”, sa han. ”Det var snabbt.”

Neela suckade. Hon hade inte tid.

”Nej”, sa hon. ”Jag behöver komma ner till ytan.”

Karl drog handen genom håret igen.

”Det var det mitt meddelande handlade om. Det går inte. En sandstorm har blåst upp och skyttelfälten är stängda. Kom.”

Han vinkade åt henne att komma. Neelas mage knorrade högljutt när hon steg fram till skärmen. Hon hade förväntat sig en bild av Mars med de inbyggda bosättningarna, transportgångarna och skyttelfälten, men inget av det syntes. Det var täckt med ett grått dis.

”Om det varit en färgskärm hade allt varit rödaktigt”, sa Karl. ”Det är största stormen på tio år. Den är på väg uppför Olympus Mons. Jag förstår att de stängt skyttelfälten. I den här stormen skulle det vara livsfarligt att landa.”

Neela stirrade på skärmen. Karl hade rätt. Det gick inte att komma ner. Skulle hon bli tvungen att lämna Mars utan information om sabotören?

* * *

Dani satt tillbakalutad medan Moss beställde sin mat. Håret var rufsigt och han hade fortfarande skäggstubb. Inte reglementsenligt, men Dani tyckte det var snyggt. Han gestikulerade ivrigt när han förklarade vilken typ av vin som han ville ha till maten. Det var inget som tillverkades på Mars, men de importerade ett stort sortiment. När beställningen var klar, tog kyparen menyerna och gick därifrån.

Moss lutade sig fram över bordet och smekte undan håret från ansiktet. Närheten fick hjärtat att rusa.

”Du är min bästa vän. Jag vill inte riskera det, men jag kan inte dölja mina känslor för dig längre. Jag vill ha mer än vänskap.”

Dani blinkade. Det blev svårt att andas. Men innan hon hann svara fick hon se ett rött dis stiga upp utanför fönstret.

”Har du sett?” sa hon.

En duns hördes och Dani tog tag i bordet. Moss ryckte till och vände blicken mot fönstret där utsikten tidigare funnits.

”Sandstorm”, sa han lågt, ”men de brukar aldrig nå så här högt.”

Sorlet steg. Mannen vid bordet bredvid reste sig hastigt upp och stirrade ut genom fönstret. Han var inte längre än Dani. Byggnaden skakade till igen. Moss hade fått en rynka i pannan. Hovmästaren som tog emot dem tidigare steg in i restaurangen. Rösten var så hög att den trängde in i varje skrymsle. Den måste vara förstärkt på något sätt även om Dani inte kunde se någon mikrofon.

”Var lugna”, sa han. ”Det är ingen fara. En storm har blåst upp och ni måste vänta tills stormen gått över innan ni kan åka ner till planetens yta igen. Ni kan i lugn och ro fortsätta äta er mat.”

Hovmästaren lämnade rummet igen.

”Det blev inte som jag tänkt”, sa Moss. Fortfarande med en rynka mellan ögonbrynen. Dani log mot honom.

”Det är ett äventyr. Du vet hur jag älskar äventyr.”

Rynkan slätades ut.

”Det har jag märkt”, sa han.

Mannen vid fönstret vände sig om och lämnade hastigt rummet. Vart skulle han?

Sanden yrde utanför fönstret. Stormen såg inte ut att lugna sig. Snarare tvärtom. Byggnaden knakade och Dani kunde höra hur det brakade till av något tungt som for in i väggen. Hon drog på sig jackan.

”Fryser du?” undrade Moss.

”En smula”, sa hon och log mot honom.

”Det har blivit kallare”, sa han och lutade sig framåt. Hans ord hördes knappt. ”Klimatanläggningen måste ha gått sönder.”

Dani nickade. De andra gästerna hade också börjat ta på sig ytterkläder. Kvinnan vid bordet på deras andra sida rörde sig ryckigt. Huvudet drogs hit och dit som på en kasperdocka. Ögonvitorna syntes. Mannen vid samma bord försökte få kontakt med henne, men lyckades inte.

Ett nytt brak utifrån. Dani ryckte till. Diset utanför var tjockt och det gick inte att se något längre. Dani svalde krampaktigt. Höll fönstret?

Moss greppade hennes hand, men innan han hann säga något klev hovmästaren in igen. Med honom var en av kyparna. Han var huvudet högre än alla andra och med armmuskler så stora att han inte ens kunde hålla armarna raka längs kroppen. Huvudet ryckte hit och dit. Hovmästaren sneglade mot kyparen, men sa inget till honom. I stället riktade han sig mot gästerna.

”Jag måste ber er att förflytta er till de inre delarna”, sa han. ”Ta med era ytterkläder. Det är ingen fara. Det här är bara en förebyggande åtgärd.”

Kvinnan som Dani studerat tidigare for upp från bordet och gick så snabbt hon kunde ut från restaurangdelen.

”Kom”, sa Moss.

De följde gästströmmen ut. Alla var tysta. De kom ut i en större samlingsal. En dörr ledde ut till vestibulen. Det fanns inga fönster. När alla gäster kommit ut från restaurangdelen, kom kyparen efter och hovmästaren förseglade dörren. Den såg ut att vara lufttät. Det måste vara fönstren som de var ängsliga för. Hovmästaren lutade sig mot dörren en kort stund. Trots att han lät lugn, så darrade hans händer.

I borte änden av rummet stod dörren in till köket öppen. Kocken och två av servitörerna var sysselsatta med att plocka undan maten och städa i ordning. Det såg inte ut som de tänkt servera mer mat. Två av kyparna stod utanför köket och pratade lågt med varandra. Mannen som lämnat rummet tidigare stod och pratade med en man i vaktuniform. Dani tog ett steg bort mot dem. Pulsen ökade. Vad var det med den där mannen? Han uppförde sig konstigt. Försiktigt smög hon närmare. De var så upptagna av sitt samtal att de inte märkte något. Mannen talade lågt, men hon var tillräckligt nära för att höra ändå.

”Jag måste härifrån”, sa han.

Vakten skakade på huvudet.

”Det är alldeles för farligt. Ni kan inte lämna restaurangen nu. Stormen är riktigt illa. Ni kommer inte att överleva utanför.”

”Ni måste ha något fordon för att lämna platsen om transporten går sönder. Det är viktigt!”

Vakten skakade på huvudet igen.

”Det spelar ingen roll. Ni kan inte lämna restaurangen. Ingen kan.”

Dani drog efter andan. De var fast här.

* * *

Neela försökte fokusera, men det susade i öronen. En sandstorm som isolerade hela Mars. Varför måste den komma just nu när hon måste ner till ytan? Inget med det här mötet gick som förväntat. Det måste finnas ett sätt att ta sig ner. Förhoppningsvis förstod kontakten att hon blivit försenad.

”När lägger den sig?”

Karl ryckte på axlarna.

”Har ingen aning, men den blir starkare.”

Neela skakade på huvudet. Det måste gå. Hon anropade bryggan, men vetenskapsofficer Faruk meddelade att stormen var alltför svår för att skytteln skulle klara resan. Det var omöjligt att säga när den skulle avta.

Neela drog handen över ansiktet. Huvudvärken hade smugit sig på och nu kändes det som om ett alldeles för trångt band tryckte över ögonen. Kunde hon lämna Mars utan informationen? Det skulle innebära en stor risk om de inte fångade sabotören i tid, men kanske kunde hon hitta personen på egen hand. Kommunikationen till Mars var svajig. Det gick bara att nå rymdfartsmyndigheten. Hon skulle inte kunna nå kontakten innan stormen lugnat sig.

Signalen fick henne att rycka till.

”Det är bryggan”, sa Karl.

Hon gav honom en nick att han kunde svara.

”Kapten”, sa löjtnant Koskinen som hade befälet på bryggan. ”Vi kommer inte att kunna få upp några förnödenheter från Mars. Ska vi lämna omloppsbanan?”

”Vänta”, sa Neela.

Händerna var svettiga.

”Kapten. Ingen vet hur länge stormen varar. Jag rekommenderar att vi lämnar omloppsbanan genast och fyller på förnödenheterna på Jorden istället.”

Neela bet sig i läppen. I vanliga fall föredrog hon att besättningsmännen stod för sina åsikter, men inte den här gången när hon inte kunde förklara varför de borde vänta. Stormen täckte nu en ännu större del av ytan. Det skulle dröja innan hon kunde ta sig ner och risken var stor att kontakten inte väntat. Löjtnant Koskinen hade rätt. De kunde lika gärna åka vidare till Jorden för att fylla på förnödenheterna, men hon behövde informationen om sabotören.

”Kapten. Kan vi lämna omloppsbanan?”

Neela öppnade munnen, men innan hon hann säga något lyfte Karl upp handen för att hejda hennes ord. Han stängde av mikrofonen.

”Innan stormen kom”, sa han, ”åkte två besättningsmän ner till ytan. De är fortfarande kvar. Det var därför jag skickade meddelandet om stormen. Borde vi inte vänta tills de kan ta sig tillbaka?”

”Vilka är det?”

”Dani Jara och Moss Vang.”

Neela suckade. Det borde inte ha förvånat henne. Det var inte första gången Tumanako varit på väg att lämna dem. Ungdomarna var för äventyrslystna för sitt eget bästa. Den här gången gav det henne mer

tid. Kanske kunde hon ändå lyckas få tag på kontakten innan de var tvungna att lämna planeten. Hon satte på mikrofonen igen.

”Lämna inte omloppsbanan”, sa hon. ”Vi har två besättningsmän som sitter fast på ytan.”

Det blev tyst i andra änden.

”Jag förstår.”

Kommunikationen avbröts. Nu hade hon lite mer tid.

* * *

Dani drog jackan närmare. Det hade blivit ännu kallare. Kylan spred sig in från fötterna och gjorde henne stel och klumpig. Byggnaden skakade i blåsten. Det var trångt i utrymmet. Dani fick tränga sig fram för att komma tillbaka. Hon ställde sig på tå för att komma åt att viska i Moss öra om vad hon hört. Det var onödigt att orsaka panik. Kvinnan från bordet bredvid var fortfarande stirrig. Hon gestikulerade och pratade med rösten i falsett. Blicken for hit och dit som om hon letade efter en utväg.

”Jag misstänkte det”, sa Moss när hon berättat klart.

Bekymmersrynkan skapade ett skarpt veck mellan hans ögonbryn. Blicken vilade på hovmästaren och en av kyparna som diskuterade något intensivt. De var en bit ifrån alla gäster och med det öronbedövande oväsendet utifrån så gick det inte att höra vad de sa. Vakten som pratat med den kortvuxne mannen kom fram till dem. Hovmästaren pekade mot vestibulen, men vakten skakade på huvudet.

”Jag måste höra vad som är fel”, sa Dani.

”De kommer inte säga något.”

Moss hade antagligen rätt, men hon stod inte ut med att inte veta. Den här gången fick hovmästaren syn på henne innan hon var framme. Han tog ett steg mot henne med ett tillkämpat leende.

”Ta det bara lugnt”, sa han. ”Stormen är snart över.”

”Det är inte bara stormen”, sa Dani lågt. ”Det är något mer som är fel.”

”Jag vet inte vad ni pratar om”, sa han och skakade på huvudet. ”Vi har situationen under kontroll.”

Dani försökte få reda på mer en stund till, men till slut fick hon ge upp. De skulle inte berätta något för henne. Moss hade flyttat sig närmare vestibulen där det var färre människor.

”Personalen döljer något”, sa Dani till Moss när hon kommit fram.

Avsiktligt pratade hon så lågt att ingen kunde höra vad hon sa. Den kortvuxne mannen klev fram ur skuggorna. Dani ryckte till. Hon hade inte sett honom.

”Ni har rätt”, sa han. ”Något är fel, mer än stormen.”

Mannen var klädd i en vit skjorta och svarta byxor. Över axlarna hade han slängt en ylletröja. Med nuvarande temperatur såg det kallt ut. Dani hade jacka på sig, men frös ändå. Hon kunde inte föreställa sig hur kallt det måste vara i bara en skjorta.

”Mitt namn är Gopal. Om det bara var stormen hade de inte varit så oroliga.”

Moss nickade instämmande.

”De vill inte skrämma upp oss, men om vi visste vad som är problemet kunde vi kanske hjälpa till.”

Dani studerade hovmästaren. Vakten hade försvunnit. Kyparen skakade på huvudet och lämnade rummet genom en dörr i borte änden av samlingsrummet. Hovmästaren hade rätat på ryggen och hade händerna i fickorna. Blicken flackade från den ena gästen till den andra, men så fort den närmade sig vestibulen ryckte han tillbaka den. Vad det än var som var fel, var det antagligen utomhus.

”Vi måste ta reda på vad som är fel”, sa hon.

Vid dörren där hovmästaren stod posterad kunde de inte komma fram. Mot vestibulen var det nedsläckt. Kunde det finnas en dörr där som ledde in till området dit vakten och kyparen gått?

Dani väntade tills hovmästaren hade blicken åt ett annat håll och smög ut i vestibulen. Det var nedsläckt och det var svårt att se, men hon svängde in mot ingången. Till höger om den hoppades hon på att det fanns en dörr. Moss följde tätt efter. Därefter kom en gestalt som Dani gissade var Gopal. Det hördes inget rop från någon vakt.

Det fanns en dörr. Med ett lågt svisch gled den upp. Det var ett smalt rum med skåp längs båda väggarna. Längre in var en lucka öppen och vakten tillsammans med en av kyparna stod framför och stirrade på en panel.

”Vad är fel?” sa kyparen.

Vakten ryckte på axlarna. Håret stod åt alla håll som om han slitit i de få testar som fanns kvar.

”Hur ska jag veta det? Jag är ingen tekniker. Värmesystemet är av. Det är allt jag vet.”

”Det måste fixas”, sa kyparen. Hon höll hårt i bordet som hon lutade sig mot. Det såg ut som om hon var rädd att hon annars skulle ramla omkull. ”Så högt upp som vi är kommer vi att frysa ihjäl om vi inte lyckas starta upp värmesystemet igen.”

Vakten sparkade mot väggen.

”Hur ska jag veta vad som är fel? Jag kan inget om det här!”

Moss trängde sig fram. Ingen av personalen verkade ha märkt när de kom in i rummet.

”Vad får ni för felmeddelande?”

Vakten ryckte till.

”Vad gör ni här?” sa han med hög röst.

Hovmästaren kom inrusande.

”Ni får inte vara här”, sa han. ”Det är personalens utrymme. Gå genast härifrån!”

”Vi kan hjälpa till”, sa Dani.

”Situationen är under kontroll”, sa hovmästaren. ”Gå genast tillbaka till samlingsrummet.”

”Ni behöver hjälp för att lösa problemet.”

Hovmästaren pekade med hela handen ut mot övriga gäster. Munnen var sammanpressad till ett smalt streck. Dani kände hur hon blev varm i ansiktet.

”Situationen är inte under kontroll”, sa hon och tog ett steg mot hovmästaren. ”Den är allvarlig. Varför tar ni inte emot hjälp när det så tydligt behövs?”

Hovmästaren skakade på huvudet.

Vakten tog ett steg fram.

”Hon har en poäng”, sa han. ”Vi kan inte lösa problemet. Om de tror att de kan hjälpa till. Låt dem försöka.”

”Ni har inget att förlora på att låta oss försöka”, sa Gopal.

”Varför skulle ni kunna lösa det när inte vi kan?” Hovmästaren la armarna i kors och höjde hakan.

”Jag är tekniker och har arbetat med att bygga nya utposter på främmande planeter. Det finns ett begränsat antal värmesystem från Tellus på marknaden. Jag har installerat samtliga.”

”Vi är programmerare”, förklarade Dani.

”Personalstyrkan är ny efter att restaurangen bytte ägare”, sa vakten. ”Ingen av oss känner till utrustningen. Låt dem försöka!”

Hovmästaren lät händerna falla.

”Se om ni kan lösa det, men ni får inte prata med övriga gäster. Inget blir bättre om de får panik.”

Dani drog en suck av lättnad. Nu hoppades hon bara att de skulle hitta problemet och kunna lösa det.

Neela tvingade sig att sitta still. Det kröp i kroppen. Så fort någon förändring av stormens utbredning eller styrka märktes skulle hon få information om det. De visste inte var Moss och Dani var. Det var fullt möjligt att en räddningsaktion skulle bli nödvändig. Adanna Okafor skulle snart anlända. Förhoppningsvis visste hon var hennes vänner befann sig. De brukade alltid vara tillsammans. Varför hade inte Adanna följt med de andra två den här gången?

Dörren gled upp och Adanna klev in med andan i halsen. Hon hade nog skyndat sig. De smala mörka flätorna rörde sig oroligt. De bruna ögonen var allvarliga. Hon stannade framför Neela och gjorde honnör.

”Sitt”, sa Neela och visade på stolen mitt emot.

”Jag hörde om stormen. Är Moss och Dani i fara?”

”Det vet vi inte. Det beror på var de befinner sig.”

”De skulle till restaurangen på Olympus Mons sluttning.”

Neela stannade upp. Det var där hon skulle mött kontakten. Var det ett sammanträffande? Hon blinkade, men sedan tog hon sig samman. Ungdomarna kunde inte vara inblandade. Det stämde inte med det hon redan fått veta.

”Ville inte du följa med?” frågade Neela medan hon drog fram kartan över Mars yta.

Adanna skrattade och log så att smilgruparna syntes.

”Knappast. De skulle på träff.”

Neela hejdade sig.

”En träff?”

”De har varit förtjusta i varandra jättelänge. På tiden att någon av dem samlade mod och bjöd ut den andra. Jag ville inte störa.”

Neela skakade på huvudet. Det borde hon ha gissat, men hon fick skylla på att hon inte såg dem dagligdags. Samtidigt brukade skvallret ombord snabbt sprida varje misstanke om romantiskt intresse. Hon borde lyssna mer.

Hon zoomade in på Olympos Mons med omgivning. Det gick inte att se ytan. Det enda som syntes var tjocka rödaktiga moln som rörde sig trögt över området. Med den här skalan innebar det starka vindar. Adanna blev stilla.

”Stormen är allvarlig där”, sa hon tyst.

Neela nickade. Det var omöjligt att hämta hem dem nu. Förhoppningsvis var de i säkerhet.

Kapten Neela skickade iväg Adanna en kort stund efteråt. Det märktes att hon var orolig för sina vänner, men Neela hade ingen tröst att ge. Ungdomarna måste klara sig själva just nu. När stormen minskade var det möjligt att de kunde plocka upp dem, men innan dess fanns det inget de kunde göra.

Hon var torr i munnen. Rummet var inte stort. Det tog bara fem steg innan hon var framme vid väggen och tvingades vända. Ytterligare fem steg och en ny vändning. Vid sådana här tillfällen önskade hon att hon hade haft ett större rum.

När de väl lyckats få tag på Moss och Dani var de tvungna att åka direkt. Det skulle inte gå att smita ner till Mars och försöka få tag på kontakten. Det var för sent. Hur skulle hon få reda på vem som var sabotören? Hon vågade inte lita på någon, eftersom hon inte visste vem det var eller vad personen i fråga var ute efter. Det enda hon visste var att någon hade i uppgift att sabotera deras uppdrag.

Hon stannade till vid bordet och stirrade ner på kartan. Stormen var fortfarande lika allvarlig. Hon slöt ögonen, skakade på huvudet och fortsatte att gå. Hon måste ta reda på vem sabotören var på egen hand. Det var enda sättet.

* * *

Dani drog ett djupt andetag. Vakten pekade mot luckan som fortfarande stod öppen. Skåpet var fyllt med teknisk utrustning. Vakten gick bort till andra sidan och öppnade en lucka. Han lyfte ut en verktygslåda. Hovmästaren och kyparen lämnade rummet. Dani följde dem med blicken. Nu när hon genomdrivit att de skulle få hjälpa till, kände hon sig osäker. Tänk om de lovat för mycket. Hon var programmerare och inte tekniker. De kanske inte kunde hjälpa till.

”Tänk om vi inte kan hitta problemet”, viskade hon.

”Om ingen gör något kommer det inte att lösas”, sa Moss och tog hennes hand. ”Förhoppningsvis kan vi lösa det bättre än kyparen och vakten. De visste inte ens var de skulle börja.”

”Som jag sa innan så har jag installerat värmesystem”, sa Gopal och plockade av luckan, ”Utrustningen ser bekant ut. Med hjälp av er bör jag kunna lösa problemet om det inte krävs reservdelar som inte är tillgängliga.”

Vakten ställde ner verktygslådan bredvid Gopal som öppnade den och undersökte innehållet.

Moss drog fram en kabel och kopplade in till sin läsare. Med några snabba fingertryckningar hade han hittat systemets logg. Han fick den lilla bekymmersrynkan mellan ögonbrynen som han alltid fick när han var orolig. Felmeddelandena måste ge dåliga nyheter. Dani rös. Det började bli ännu kallare.

”Kan du se vad som är fel?” frågade hon när hon inte stod ut med tystnaden längre.

”Om jag tolkar det rätt har vi ett glapp i en kabel”, sa han och räckte plattan mot Gopal. ”Jag kan inte se vilken kabel eller var den finns. Vad tror du?”

Gopal tog emot plattan och Moss pekade ut en rad i loggen. Gopal bet sig i läppen.

”Blåsten och sanden måste ha orsakat glappet”, sa han. ”De goda nyheterna är att vi har extrakablar. Tyvärr är den söndriga kabeln utomhus. För att lösa problemet måste vi gå ut.”

Dani drog ett djupt andetag.

”Luften är tunn”, sa hon. ”Det krävs en rymddräkt.”

”Det borde finnas minst en för reparationer.”

”Det finns det”, sa vakten, ”men jag är inte säker på exakt var den förvaras. Jag skulle fått en genomgång innan min första arbetsdag, men min kollega blev sjuk så jag fick hoppa in tidigare än planerat.”

Moss placerade den inkopplade plattan på skåpet.

”Vi letar”, sa han.

Tillsammans gick de igenom skåpen. Ingenstans hittade de någon rymddräkt. En dörr i hörnet fångade Danis uppmärksamhet.

”Varför är du på Mars?” undrade hon och drog upp dörren in till ett mindre rum.

”Semester”, sa Gopal. ”Första veckan var fantastisk, men sedan blev det alltför enahanda. Jag har nog besökt varenda bar på hela Mars för att fördriva tiden. Ska bli skönt när semestern är slut.”

Vakten skrattade till och klev in i rummet.

”Det här ser lovande ut”, sa han och vände blicken mot Gopal. ”Jag är likadan. Efter en veckas semester så är jag uttråkad.”

Han vände sig mot Dani.

”Vad gör ni här? Bor ni på Mars?”

Dani skakade på huvudet.

”Nej, vi har permission från Tumanako.”

Gopal ryckte till.

”Rymdskeppet?”

”Vi är programmerare ombord”, sa Moss. ”Ser ni några rymddräkter?”

Rummet var avlångt och de hade kommit in i ena änden. Det sträckte sig ut till vänster. Längst ner mot andra sidan såg det ut som en luftsluss. Det var för skumt för att hon skulle se ordentligt. Det hade inte brakat utifrån på en bra stund nu. Förhoppningsvis hade stormens styrka minskat. Annars förstod hon inte hur de skulle kunna laga något utomhus.

Hon steg in i rummet. Till vänster hängde två rymddräkter. Det var en sluss som hon sett tidigare. Det här måste vara vägen som det var tänkt att man skulle ta om utrustningen behövde repareras. Det fanns ett fönster bredvid slussen. Vinden hade mojnät. Även om det fortfarande var mycket sand som for runt i luften var det mycket lugnare.

”De finns här”, sa hon. ”Två stycken.”

Hovmästaren stack in huvudet.

”Det här rummet har jag aldrig sett tidigare.”

”Har ni inga tekniker på plats?”

”De kommer en gång i veckan och hanterar alla problem. Det har inte varit en storm som räckt ända upp hit så länge som restaurangen funnits. Det värsta av stormen har passerat, men sanden gör att transporten inte kan utnyttjas på flera timmar. Kan ni fixa problemet?”

”Vi tror det”, sa Gopal, ”men vi måste gå ut för att göra det.”

Hovmästaren bleknade.

”Då ska jag inte uppehålla er.”

Han lämnade raskt utrymmet. Dani drog jackan tätare omkring sig. Kylan hade blivit ännu värre. Hon kände sig stel och klumpig. Moss la armen om henne.

”Hur är det?”

Hon tryckte sig närmare.

”Kallt, men det är det för oss allihop.”

”Vi måste laga värmen om vi inte ska frysa ihjäl innan vi kan ta oss härifrån”, sa Moss.

Gopal nickade, lyfte ner en av rymddräkterna och höll fram den.

”Jag tror att jag vet hur vi ska laga glappet, men jag behöver hjälp därute. Vem av er följer med?”

”Jag har mer vana av rymdpromenader”, sa Dani och tog emot den.

”Är du säker?” undrade vakten.

”Vi behöver någon som kan guida oss härinne”, sa Gopal. ”Det får ni göra.”

Moss nickade.

”Naturligtvis. Det blåser mycket fortfarande. Ni behöver en förankringslina.”

Rymddräkten var tung även om den var tillverkad av de nyare materialen. Det var inte en lika modern modell som den hon hade på rymdskeppet, men troligen bara något år gammal. Händerna var så stela att det var svårt att försluta alla delar. Det tog längre tid än vad hon önskat, men till slut var hon täckt från topp till tå. Det enda som återstod var hjälmen.

Vakten kom tillbaka med kommunikationsheadset. Moss följde efter med famnen full av förankringslinor. Han fäste den ena linan vid Danis midja och den andra vid Gopals.

”Den andra änden är fäst i slussen”, sa han.

Han hade fortfarande bekymmersrynkan mellan ögonbrynen. Med några snabba steg var han framme vid henne och viskade i örat:

”Var försiktig!”

Sekunden efter hade han flyttat på sig igen. Dani blinkade. Det gick så snabbt. Vakten räckte dem kommunikationsheadseten.

”Ta på hjälmarna så testar vi kommunikationen”, sa Moss.

Utan att säga något drog hon på sig hjälmen. Den här träffen hade inte gått som de tänkt. Om de kom levande härifrån skulle hon hitta ett sätt att visa vad hon kände.

Det kändes som en evighet i slussen innan luften pumpats bort i nivå med utsidan. Slutligen kunde hon ta ett steg ut och greppa tag i ett av säkerhetshandtagen utanför. Det blåste fortfarande kraftigt även om det var mycket lugnare än tidigare. Solen silade genom sandkornen i luften och fick dem att glittra. Hon tonade visiret för att inte bländas alltför mycket.

”Den söndriga kabeln är till höger”, hördes Moss röst i hennes öra. ”Följ väggen. Den finns vid halva byggnaden.”

Den välbekanta rösten fick hjärtat att slå lite lugnare. Det var dags att fokusera på att få jobbet gjort. Hon gav en nick till Gopal och greppade nästa handtag. Blåsten var alltför stark för att hon skulle våga släppa taget.

Det gick relativt snabbt att ta sig fram. Snart kom hon in i rytmen. Sträcka sig efter nästa handtag, släppa föregående och dra sig framåt. När hon kom fram syntes skadan tydligt. Skyddsplåten hade lossat. Den var böjd som om något tungt slagit i. Ena änden var fortfarande förankrad och den rörde sig ryckigt varje gång en vindpust kom. En av kablarna hade ett stort hack i sig. Det borde vara den som behövde bytas.

Gopal satte ner verktygslådan och fäste den vid ett säkerhetshandtag. Dani tog tag i skyddsplåten. Den var tung, men hade fortfarande fästen kvar för att fälla upp den. De satt inte särskilt bra, men det fick duga. Allt för att de inte skulle träffas av den.

Gopal plockade fram en mätare ur väskan och förde den sakta över den trasiga kabeln.

”Vi behöver stänga av strömmen innan vi kan gå vidare.”

”Strömmen är avstängd”, sa Moss en kort stund senare.

Gopal kontrollerade med mätaren igen, nickade och la tillbaka den.

”Jag behöver din hjälp att hålla kvar fästet när jag monterat bort kabeln”, sa Gopal.

Dani satte sig på huk och tog tag i fästet. Gopal monterade av kabeln och fästet drogs nästan ur hennes händer. Hon greppade hårdare. Om det försvann skulle de inte kunna montera en ny kabel. Gopal kopplade in kabeln i bägge ändarna, nickade åt Dani som släppte taget. Fästet och halva kabeln drogs in i byggnaden.

”Sätt på strömmen.”

Det var tyst en stund innan Moss röst hördes igen.

”Strömmen är på och värmen har gått igång igen.”

”Det kommer att ta en bra stund innan värmen är återställd”, sa Gopal och stoppade ner sin utrustning.

Dani drog ner skyddsplåten och fäste den så gott det gick. Den behövde ersättas, men det kunde de inte göra just nu. Vinden blåste inte lika starkt. Luften var inte längre fylld av sandkorn. Gopal började förflytta sig tillbaka längs väggen. När Dani lyfte blicken fick hon syn på kommunikationsantennen. Den var helt täckt av sand. Innan det var åtgärdat skulle inte kommunikationen fungera.

”Moss”, sa hon. ”Jag måste rengöra kommunikationsantennen.”

Det fanns inga handtag fram till antennen, men vinden var såpass svag att hon borde kunna ta sig dit ändå. Det fanns ingen metall så det var meningslöst att slå på magnetismen i skorna. Försiktigt släppte hon taget. Vinden fick henne att vackla, men det var inte värre än att hon kunde stå emot. Försiktigt tog hon några steg ut.

”Dani”, sa Moss. ”Det är alldeles för farligt. Nu när värmen kommit igång behöver vi inte oroa oss.”

”Vi behöver kunna kommunicera. Det kommer att ta tid innan transporten kan gå.”

Hon tog ytterligare några steg. Vinden blev kraftigare, men det gick. Sakta, sakta tog hon sig sträckan fram till antennen. Vinden var lugnare här bakom vindskyddet. Antennen var täckt av ett tunt lager med sand. Hon måste få bort den utan att skada ytan. När hon tittade i verktygsväska som satt fast vid midjan på dräkten hittade hon en tunn duk som måste vara tänkt för rengöringen. Försiktigt torkade hon av antennen. De måste få kontakt med omgivningen.

Moss hade tystnat. När hon tittade upp från arbetet fick hon se Gopal utanför slussen. Moss hade säkert bett honom att stanna kvar utanför ifall hon behövde hjälp. Hon vinkade till honom innan hon påbörjade den långsamma förflyttningen till slussen.

* * *

Kapten Neela ryckte till när signalen hördes. Med några snabba kliv var hon framme vid konsolen. Det var vetenskapsofficer Faruk som anropade. Hon gned sina svettiga händer mot byxbenen innan hon svarade:

”Kapten Neela.”

”Jag har nyheter om stormen”, sa Faruk. ”Det värsta har passerat Olympus Mons.”

”Tack.”

Neela drog en suck av lättnad. Äntligen. Hon hatade när hon inte kunde göra något. Hon anropade Karl nere vid skytteln.

”Stormen har passerat”, sa hon när han svarade.

”Det kommer att ta tid innan transporten kan ta sig upp på grund av all sand”, sa Karl. ”Jag tror att vi kan hämta med en skyttel. Transportens landningsplatta är tillräckligt stor.”

”Det var goda nyheter.”

Innan Kapten Neela hade hunnit avbryta samtalet, anropade bryggan.

”Vi hörs om en stund igen”, sa hon och svarade på det inkommande samtalet.

”Det har kommit ett anrop från restaurangen på Olympus Mons”, meddelade Fontaine. ”Det var Moss Vang som meddelade att han och Dani Joshi är på restaurangen och för närvarande inte kan ta sig därifrån. Det kommer att ta flera timmar innan transporten kan ta sig till dem.”

”Ta reda på om vi kan hämta dem med skytteln.”

Några minuters väntan och sedan fick hon bekräftelsen att det gick bra. Några snabba order senare var skytteln iväg. Snart skulle ungdomarna vara ombord igen. Frågan var bara hur hon skulle få tag på informationen ...

* * *

Dani hade inte ens hunnit ut ur luftslussen innan Moss trängde sig förbi Gopal. Han drog in henne i en kram som var så hård att den kändes genom rymddräkten. Han hjälpte henne av med hjälmen och pressade sina läppar mot hennes. Huvudet snurrade. Lika plötsligt som den börjat var den över.

”Det hade kunnat gå illa.”

”Jag var förankrad”, påminde hon honom.

”Det hade inte hjälpt om rymddräkten fått en reva. Du hade ingen förankring i din ända. Det var alldeles för farligt.”

”Vinden hade mojnat. Anropa Tumanako medan jag gör mig i ordning. De måste vara oroliga.”

Han slöt ögonen och lutade sin panna mot hennes.

”Jag skulle inte stå ut med att förlora dig.”

I nästa stund lämnade han slussen. Dani tittade länge efter honom. Om det varit han, så hade hon också varit upprörd. Nu när hon erkänt sina känslor skulle det bli svårare att arbeta tillsammans när riskerna var höga.

Hon klev ut ur luftslussen. Gopal hade redan hunnit ut ur rymddräkten. Det var bäst att hon satte fart.

Dani hängde just tillbaka rymddräkten efter rengöringen när Moss kom tillbaka.

”Fick du tag på Tumanako?”

Han nickade och log.

”De hämtar oss med en skyttel. Tumanako kan inte vänta längre.”

Trots allt skulle det bli skönt att komma ombord igen. Gopal rengjorde noga varje instrument innan han la tillbaka det i verktygslådan. Dani gick fram till honom och sträckte fram handen.

”Tack för samarbetet”, sa hon. ”Utan dig vet jag inte om vi hade klarat det.”

Gopal reste sig upp och tog hennes hand.

”Det hade ni nog”, sa han, ”men jag är glad att jag kunde hjälpa till.” Han vek undan med blicken. Sedan fäste han den på henne igen. ”Jag skulle ha mött Kapten Neela från Tumanako, men stormen förhindrade mötet. Kan ni ta med er information som hon ska ha?”

”Naturligtvis”, sa Dani.

Den mystiska mannen hade visat sig vara trevlig och inte alls så mystisk som hon inbillat sig.

* * *

Kapten Neela la huvudet i händerna. Hon hade just fått besked om att skytteln landat. Övriga besättningsmän hade pressat henne hårt för att de skulle åka så fort Moss och Dani var ombord. Huvudvärken hade börjat mola igen. Det var som hjärnan sakta maldes till stoft. Det fanns inga undanflykter som hon kunde använda. Även om hon lyckades var det osannolikt att hon skulle få tag på sin kontakt. På något sätt måste hon på egen hand ta reda på vem som var sabotören.

Signalen fick det att ila till i huvudet. Hon ryckte till.

”Ja”, svarade hon otåligt.

”Moss Vang och Dani Joshi vill prata med dig”, sa Karl. ”Finns det tid?”

Neela öppnade munnen för att säga nej, men hindrade sig i sista stund. Det måste varit en skrämmande upplevelse att bli fast i stormen. Det var inte rättvist att låta hennes egen frustration gå ut över dem. Om hon tänkte på annat en stund kanske problemet skulle lösa sig. Oftast fungerade det så.

”Skicka upp dem”, sa hon i stället.

Ungdomarna var bleka när de kom in på hennes kontor en stund senare, men de log ändå trött mot henne när de gjorde honnör.

”Stormen gjorde det omöjligt att komma tillbaka”, sa Moss. ”Kommunikationen var också nere så det gick inte att kontakta skeppet.”

”Stormen kom plötsligt”, sa Neela. ”Den gick inte att förutse. Förhoppningsvis var det inte alltför skrämmande.”

Dani gjorde en grimas och kastade en blick mot Moss.

”Det värsta var när värmen gick sönder och personalen vägrade medge att något var fel. Till slut lyckades vi få hjälpa till att lösa problemet.”

”Kunde ni det?”

”Med hjälp av en av de andra gästerna. Gopal skulle ha haft möte med dig berättade han innan vi skiljdes åt. Vi lovade att lämna över den här.”

Neela ryckte till. Kunde det vara kontakten som de träffat? Hon vågade inte hoppas. Dani sträckte fram en minnessticka i standardformat. En kort stund därefter lämnade de båda ungdomarna kontoret. De förtjänade lite vila efter den permissionen. Händerna skälvde när hon kopplade in stickan och började läsa. Axlarna sjönk ner. Den krampande magen lugnade ned sig. Det var informationen om sabotören. Situationen var under kontroll. Innan uppdraget påbörjades kunde hon hantera faran. Äntligen!

* * *

Dani sneglade på Moss. Han var så tyst. Var han besviken över hur deras träff blivit? Det kunde hon förstå. Hon var det också, men de hade varit tillsammans. Kanske ångrade han sig. Det fladdrade i magen. Hon sträckte handen mot hans, men innan hon hann nudda honom drog hon tillbaka den. Det var kanske inte läge. Borde han inte säga något? Varför var han så tyst? Och om han ångrade sig, skulle hon förlora hans vänskap också? Det var outhärdligt.

Moss drog ett djupt andetag.

”Träffen blev inte så romantisk som jag hade hoppats. Kan du tänka dig att göra ett nytt försök?”

Värmen spreds genom hela kroppen. Han ville försöka igen! Leendet spred sig över ansiktet utan att hon varken kunde eller ville stoppa det.

”Vad kan vara mer romantiskt än att arbeta tillsammans för att rädda alla ombord på restaurangen?” undrade Dani och tog hans hand.

Moss snurrade henne mot sig och skrattade högt.

”Jag var rädd att du skulle ge upp tanken.”

”Aldrig!”

Moss blev allvarlig. Det blev svårt att andas. Luften blev tung som om den var fylld av sanden från stormen. Hans läppar brände. De kysstes. Elden spred sig genom ådrorna tills det kändes som om hon skulle explodera. Någon harklade sig högt.

Dani tappade balansen, men Moss fångade henne. Bredvid dem stod Adanna med ett brett leende.

”Jag visste det”, sa hon.

Moss var flammig i ansiktet och lutade sig mot väggen. Med en suck slöt han ögonen.

”Bli inte ledsen”, sa Dani utan att ta blicken från honom, ”men vi vill nog vara ensamma.”

Adanna skrattade.

”Kom med mig så ska jag uppfylla er önskan.”

Hon började gå bortåt korridoren. Dani stirrade på Moss, men han skakade på huvudet. Han hade heller ingen aning om vad vännen menade.

”Kom då”, sa Adanna och viftade för att de skulle skynda sig.

Moss tog Danis hand och sedan följde de efter. De visste båda att när Adanna hade bestämt sig för något var det bäst att hänga på. De skulle inte lyckas få henne att ändra sig.

De klev in i hissen, men Adanna dolde displayen så Dani inte kunde se vart de skulle. Hissfärden var längre än vanligt och de klev ut i korridoren nedanför utkiken. Längst bort fanns spiraltrappan och de klättrade uppför den. Utkiken var rund med en kupol ovanför som visade stjärnhimlen utanför skeppet. Rummet var täckt med mjuka fåtöljer. Längst in var det dukat för två. Annars var det tomt.

”Tada”, sa Adanna och pekade mot bordet. ”Ni missade ju er romantiska middag så vi tänkte att ni skulle få en på skeppet i stället. Jag har bytt ditt morgonpass, Dani. Ni börjar inte förrän efter lunch i morgon.”

Innan de hann tacka försvann hon nerför spiraltrappan. Dani stirrade på bordet. Det var perfekt.

”Vilka vänner vi har.”

”Ja”, sa Moss och la armen om henne. ” De förstår till och med när de ska lämna oss i fred.”

Han böjde sig ner mot henne. Kyssen var ännu bättre den här gången. Alla tankar på mat försvann.

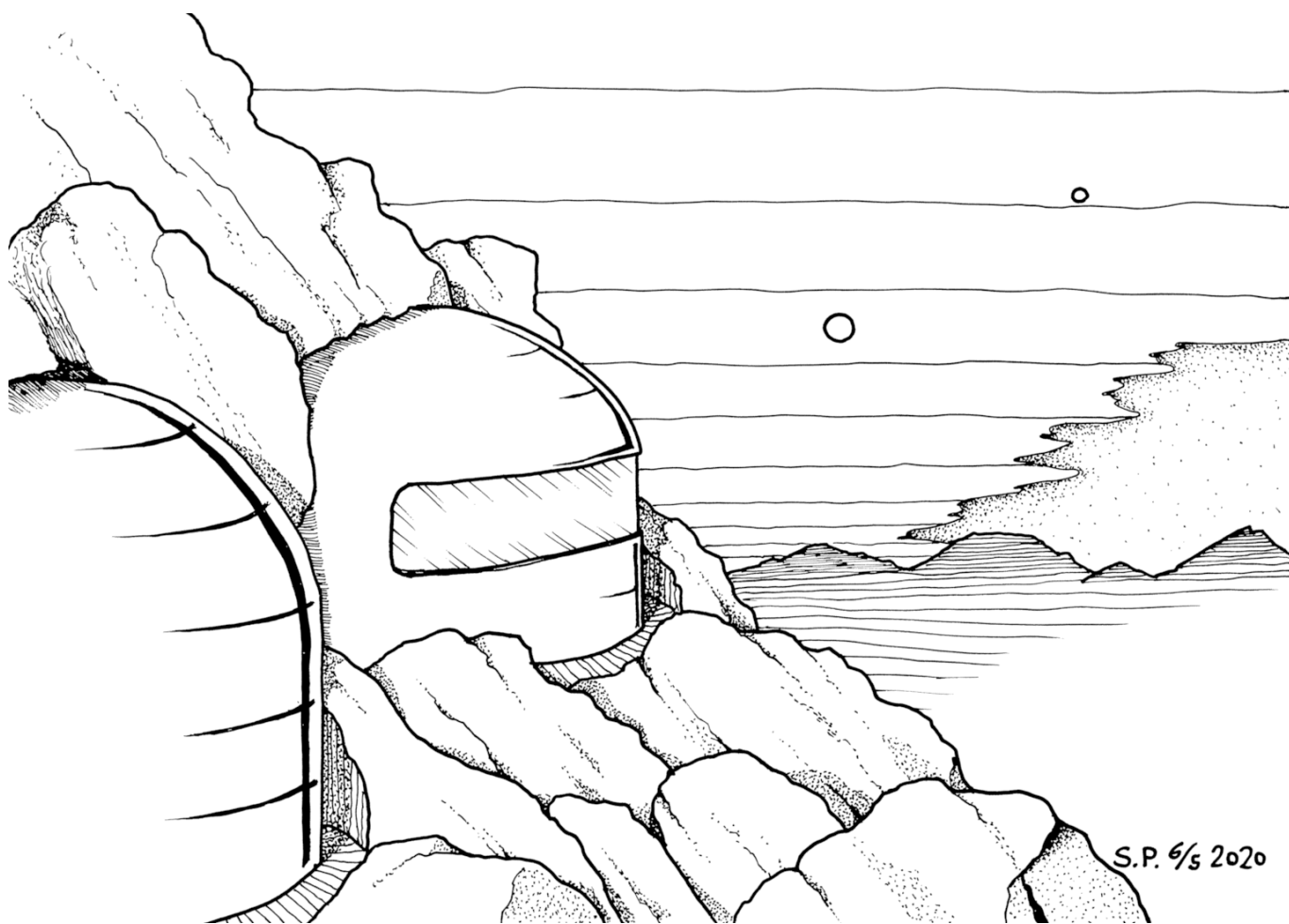

Illustration: Sandra Petojevic

Bokrecensioner

Överträdelser

av Markus Åberg

I Markus Åbergs debutroman *Överträdelser* (Marwa förlag, 2020) följer vi den förtidspensionerade misantropen Daniel som, via vad som verkar vara ett ganska oskyldigt test, hamnar in ett sällskap som sysslar med utomkroppsliga resor.

Daniel visar sig vara den ende som kan läsa texter när han färdas utanför sin kropp, vilket gör honom väldigt speciell i sammanhanget. Dessutom verkar inte sällskapet ha berättat hela sanningen om sin verksamhet för honom och efter ett tag visar det sig att det handlar om mer än vad han från en början trodde.

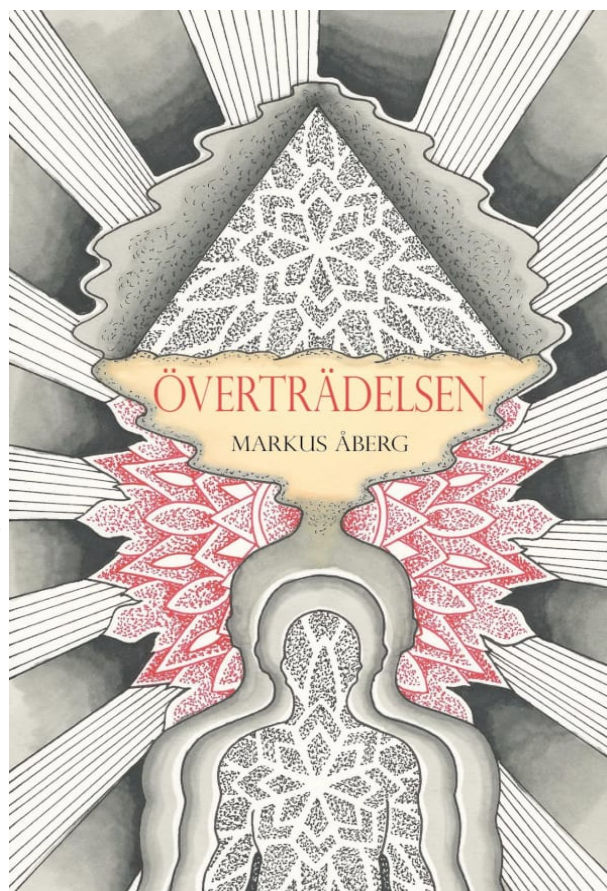
Överträdelser är en roman som det är ganska lätt att ta sig in i – Markus Åberg skriver okonstlat och jag tycker att han lyckas elegant med vägen in till de fantastiska inslagen. Huvudpersonen, precis som läsaren, ställs inför fler och fler faktum om att det finns något bakom verkligheten, vilket gör det lättare att acceptera och därmed också köpa huvudpersonens reaktioner.

Sedan har jag i och för sig lite problem med prosan som tyngs av en resonerande stil som inte alltid tillför en förståelse och lite mycket som återges utan att gestaltas. Här hade den gamla skrivardevisen *show, don't tell* gärna fått upprepas för författaren och likaså hade mer kunnat lämnas mellan raderna för oss läsare att själva förstå eller tolka.

Dessutom kan jag stundom tycka att boken hade mått bra av att arbetats igenom mer och redigeras hårdare – det finns en del slarviga uttryck (som när något till exempel beskrivs som ”barnavdelningen på en förskola”) och att vissa händelseförlopp inte ges den tyngd eller djup som de hade behövt, vilket gör att jag inte riktigt accepterar historiens utveckling.

Detta till trots är det en intressant idé som blir en spännande historia i *Överträdelser*, och det råder inga tvivel om att Markus Åberg är en fantasirik författare med stor vilja att berätta sina historier.

- Patrik Centerwall

[Överträdelser](#)

Aurora, Beskyddaren

av Peter Westberg

Det går en mörk underström i den suggestiva skrönan *Aurora, Beskyddaren* av Peter Westberg (Joelsgården Förlag, 2020) som är mycket tankeväckande. Boken har något viktigt att berätta ur mytiska havsvarelser synvinkel. Det är inte bara gångna tiders synder som slår tillbaka, utan även det faktum att vi aldrig lär oss av historien, såväl gällande den sociala aspekten som den miljömässiga. Vi får följa havsnymfen Lava som introduceras på ett så ett finurligt sätt att det inte verkar märkvärdigare att träffa nymfer än att man en sommardag ser en utrotningshotad fjärl fladdra förbi.

Under första halvan av 1900-talet faller minor och sjunkbomber som krossar nymfernas rike på havets botten, och senapsgasen som dumpas i Östersjön efter de båda världskrigens slut fräter sönder djupets invånare. Medan första världskriget rasar ovan ytan, räddar Lava ett yngel från undergång. Detta yngel växer upp till nymfen Aurora. Tre decennier senare, på Gotland, får Aurora telepatisk kontakt med ovanjordingen Kaj Lorén som räddar henne från senapsgasen och upp ur det sargade djupet. Kaj tar henne till Norra Morsjön i Västmanland, där han inte bott på över 30 år, och hon svär att vara sjöns beskyddare. Tyvärr gör kulturkrockar att de hamnar i utanförskap då traktens invånare upplever dem som ett hot; snart inleds en häxjakt och en mobb uppretade morsjöbor marscherar mot Kajs hus vid sjön.

Språket är en smula ålderdomligt med många ovanliga ord, men det ger å andra sidan bra tuggmotstånd så att man inte slukar den här historien alldeles för snabbt. För den kräver viss eftertänksamhet, så att innebörden i berättelsen får sjunka in, vilket i sin tur gör att man inte avfärdar Aurora som hemsk och Kaj som godtrogen.

Storyn går i moll men är samtidigt oerhört spännande. Vad händer när Aurora träffar på en varelse hon aldrig någonsin sett förut, såsom en katt? Och vilka blir konsekvenserna? Mot slutet närmar vi oss vår egen tid och allt blir bara ännu värre när ryktet om Morsjöjungfrun når vida omkring.

Den här boken rekommenderas varmt för dem som gillar fantasy, eftersom omvärlden till stor del gestaltas ur Lavas och Auroras synvinkel.

Aurora, Beskyddaren får fyra gnistrande pärlor av fem.

- Sandra Petojevic, fil.mag.

[*Aurora, Beskyddaren*](#)

Eldercrest

av Josef Rääf

Jag kan inget annat än beundra författaren Josef Rääf för hans dumdristiga mod, att ge mig som är fil.mag, sjökortsrättare och korrekturläsare, ett recensionsex av sin bok *Eldercrest* (Upper Room förlag, 2019). Detta är egentligen fyra böcker i en, delarna heter *Profetian*, *Insignia*, *Operation* och *Marmortronen*. Men ingen av dessa fyra delar är färdigredigerad. De kryllar av skrivfel, syftningsfel, klumpiga meningar och minst sagt konstiga ordval, vilket gör läsningen extremt motig. Om denna bok hade granskats och korrekturlästs ordentligt hade förmodligen en femtedel utan saknad kunnat bantas bort helt utan problem för intrigen. Det börjar redan med kartan i bokens början: Vid en första anblick är den riktigt tjusig, i färg dessutom, och oerhört detaljerad. Men vid närmare påseende är den katastrofal. Den har nämligen så låg upplösning att alla Ortsnamn grötar ihop sig och blir fullständigt oläsbara, trots att jag använder en lupp som förstörar texten åtta gånger. Bara namnen på länderna och haven är uttydbara.

Jag måste dock även beundra Josef Rääf för hans berättarglädje; *Profetian* är som att se en spännande film på en smutsig, skrynklig filmduk och med spruckna högtalare. Lordsonen Bastien Bearnor genomför en statskupp, han låter dräpa kejsar Agulf Swan och blir, med hjälp av påven Rufus och barden Karolina Stormbringer, krönt till kejsare av Eldercrest. Prinsessan Lauren Swan måste fly, trots att hon inte ens vill bli härskare, och hon har även den egenheten att hon skyr jord men älskar vatten. Vi får träffa andra intressanta figurer såsom valkyrian Megaera Orbspire som är av kaninsläktet samt även alver och högländare och jag följer med inlevelse deras äventyr, trots konstiga ordformuleringar. Hur kickar man mellan några springor? Och längre ner på samma sida: Hur är flickorna när de muntrande återgår till sina sysslor? Och jag hade gärna sett fler kulturkrockar med Högländarna. Så tar det tyvärr abrupt slut.

Att läsa nästa del, *Insignia*, är som att cykla i motvind, på knöggliga uppförsbackar, i hopp om att någon gång komma ut på en solig raksträcka. Den är så ofärdig att den verkar hämtad från en elevuppsats på högstadiet, en scen med ett gräl beskrivs ordagrant att "Tvillingarna stod med pannorna borrhade mot varandra igen." Och längre ner på samma sida står det att "Deras århundraden av bråk om vem som skulle bli den coolaste av dem två hade tårt på dem att de ibland inte stod ut med att vara i samma rum. De hade tvingats att hålla ihop sedan de lämnat Omega Artis för den goda sakens skull." Århundraden? Var de inte 15-åringar? I vilket fall som helst så är de manga-karikatyrer som slåss med svärd och knogjärn och har dräkter som kan ändra form. De kommer genom portaler för att hämta en sorts nycklar, insignia, som kan rädda världen från undergång. Det låter riktigt häftigt, men tyvärr känns dessa ungdomar som utklippta pappfigurer och man slutar snart bry sig för hur det ska gå för dem. Kanske är det menat att de ska vara roliga, men deras "humor" och snabb träkar bara ut mig. Och jag köper inte konceptet att ett så viktigt

[Eldercrest](#)

uppdrag anförtros så omogna tonåringar; i sista delen får jag veta varför det är så, men då är det för sent. Tack och lov att piratkaptenen Jill med nanoögat, slavinnan Condoleezza, tankeläsaren Yamamoto och EVAI, en artificiell intelligens med en lakonisk humor som funkar, är med i delen *Insignia*, annars hade jag hoppat över den helt och hållet.

I bokens tredje del, *Operation*, genomgår Susan Maxwell en ofrivillig abort, i denna kultur är det så att man måste offra sitt allra första foster för att senare välsignas med många barn. Det är ett kapitel med fina metoo-vibbar där Susan protesterar mot den rådande kulturen och religionen som gör att kvinnorna inte får bestämma över sina egna kroppar eller sina ofödda barn. Tyvärr skäms kapitlet av alltför många pekpinningar och förnumstiga övertydligheter som balanserar farligt på kanten till abortmotstånd och en förvanskning av kristendomen. I samma kapitel får vi även följa detektiven Jason Quinn av kaninsläktet som försöker lösa ett mord, men han hamnar liksom i skymundan. Bra skrivet är däremot skildringen om folkmordet på alverna, något som beordrats av påven Rufus och hans eptorer, för att alverna tror på en gud istället för tolv. Denna del känns betydligt mer mogen än det föregående, men det blir en konstig diskrepans i målgrupp: Förra delen, *Insignia*, verkar rikta sig till tioåriga pojkar medan denna del riktar sig till fullvuxna läsare. Och hur kan det förflyta fem år hos Lauren och Kejsaren, men knappt två år hos Susan? Eller växer kejsarens femåriga son upp på två år? Tidsförloppet är tyvärr mycket oklart här.

I bokens fjärde och sista del, *Marmortronen*, blir det fullt krig mot kejsaren, påven och hans eptorer, och såväl Megaera som magikerlärlingen Ashton som vi mött redan i den första delen, visar mod och tapperhet tillsammans med prinsessan Lauren. Och som jag tidigare nämnt är det först nu jag får förklaringen om varför insignia bara kan hämtas och bevaras av barn till klerker – och nu när det passerat fem år så är de ju inga barn längre, de är ju 20 år gamla nu! Och vilket mottagande de får när de i fem år riskerat liv och lem och äntligen återvänder hem till rymdstationen Omega Aegis! Ordagrant: ”Så det är dags att komma nu? Vart har ni hållit hus?” Hade de på rymdstationen helt glömt att dessa ungdomar skickats ut på ett viktigt uppdrag? Om mottagandet är menat att vara ironiskt så är det ett synnerligen dåligt skämt. Stort plus för slutstriden i Omega Aegis som är acktionfylld som ett parti Fortnite, liksom striden nere i det kejsarliga palatset där Lauren får visa sina krafter som nymf. Jag lägger ifrån mig boken och tänker att det är som att ha bestigit Mount Everest. Att gå neråt är svårare än uppåt, jag har ju lovat en recension på denna bok. Men hur skriver man en rättvis recension på en bok som, förutom språkliga fel, även har egendomligheter som att de slåss med svärd och spjut när det finns revolverar och plasmakanoner? Det hade varit mer logiskt med flintlåspistoler. Och påven verkar ha en läsplatta – men det finns varken tv eller radio; denna värld har inte ens telegrafer! Trots den förment höga teknologin används ridande kurirer vilket känns oerhört konstigt.

Det som är bra med denna bok är att denna bok använder stämningsfulla franska uttryck som särskiljer det adliga språket från gemene mans, det är riktigt snyggt gjort. Och Josef Rääf använder franska, japanska, engelska, ryska och judiska namn vilket gör att det är lättare att hålla koll på persongalleriet, men det är inte helt konsekvent genomfört. Lyckligtvis finns även ett appendix med en lista på alla personer som förekommer i boken och vilken art de tillhör, om de är av alvsläktet, kaninsläktet, högländare eller sjöjugfrur. Där finns också en tydlig lista på gudarna i Eldercrest och en fin bonusscen. Men det hjälper inte. Jag kan tyvärr bara ge två tända ljus av fem, antingen har prov- och korrekturläsarna slarvat eller så har fel version av boken råkat bli tryckt. Men den har potential. Det finns en värld att upptäcka därute, men du måste vara tonåring.

- Sandra Petojevic, fil.mag.

Kaiserarvet

av Kristina Hård

Kaiserarvet

Kristina Hårds trilogi om Kaiserarvet, som äntligen har kommit ut i sin helhet, är ett underbart hopkok av naturkatastrofer, luftskepp, troll och mänsklig girighet. Böckerna består av *Kleptomania* (Styxx, 2014 – därefter Mörkersdottir förlag), *Snösommar* (Mörkersdottir förlag, 2017) samt avslutande *Blodkraxa* (Kraxa Books, 2019).

Startskottet är en tragisk tågolycka vilken startar ett händelseförlopp där många personer berörs. Central för historien är den döende och förmögne Linus Kaiser som bor ensam högst uppe i sin gigantiska skyskrapa precis utanför Stockholm. Till skyskrapan, som också är lufthamn för Kaisers flotta av luftskepp, skickas Ingra Varg från skatteverket för att undersöka hans papper. Det verkar nämligen som om något inte stämmer med förmögenheten, och när Kaiser bestämmer sig för att faktiskt avslöja sanningen blir inte minst Ingras svåger, som också råkar vara Sveriges finansminister, väldigt intresserad. Och så rullar historien om Linus Kaisers hemlighet ut och under den följande jakten på rikedom drabbas Sverige av en oförklarlig fimbulvinter, vi får möta trollen i de djupaste skogarna och följa flera olika personer som försöker hantera situationen på bästa sätt.

Det hela resulterar i alla fall i en mästerverk bokserie och en mycket välskriven svensk samtidsfantasy. Kristina Hårds värld är djupt förankrad i den svenska folksagan, jag tycker att hon hanterar de övernaturliga elementen väldigt väl och inte minst hur folk reagerar på dem. Jag verkligen älskar hennes troll, såväl de unga som är mer lika människor som de uråldriga trollen som är som om de direkt har vandrat ur någon av John Bauers illustrationer. Trollen känns äkta, de känns främmande, märkliga men så väldigt levande. Här finns några av de finaste skildringarna av nordisk folktro i fantasy litteratur som jag har läst och även om trollen ur vårt mänskliga perspektiv helt enkelt är vidriga kan man inte låta bli att känna för dem. Och i vissa fall, som i kampen mot giriga människor, kan man faktiskt tycka att de har rätten på sin sida.

Kristina Hård skriver rappt och flyhänt. Hon är duktig på att bygga upp spänningen och kan konsten att med enkla medel blåsa liv i sina romangestalter. I böckerna utnyttjar hon den allvetande författarens alla trick, och skapar gärna spänning genom att vi som läsare vet mer än personerna i böckerna.

Det har tagit ganska lång tid för hela trilogin att bli utgiven, och med alla byten av förlag är det nära till hands att säga att det har gått troll i böckerna. När jag för sex år sedan recenserade den första delen, *Kleptomania*, så skrev jag bland annat att den främst var en introduktion till världen och de kommande böckerna. Med facit i hand vet jag inte riktigt om jag håller med om det påståendet – det är ju så klart i sin ordning att den första boken introducerar oss för det som komma ska, men det känns lite förmätet att bara reducera *Kleptomania* till en inledning. Särskilt som den i komposition närmast är perfekt och stundtals så spännande att den är omöjlig att lägga ifrån sig. Att de två följande böckerna inte uppnår samma

perfektion betyder dock inte att de är sämre, nej, jag skulle säga att de tillsammans bildar en mycket bra helhet som är väl värd att läsa för alla som vill ta del av det bästa som modern svensk fantasy har att erbjuda.

Ska jag invända mot något, är det kanske att eftersom den tredje boken introducerar några nya element hade den gott kunnat vara längre. Eller ska jag snarare se det som ett tecken på att Kristina Hård har lyckats skapa en värld som är större än det vi får se i de tre böckerna och hoppas på fler historier i samma fiktiva universum? Jag väljer det sistnämnda.

- Patrik Centerwall

Diverse nyheter

Club Cosmos novelltävling 2020

Även i dessa pandemiska tider stretar Club Cosmos vidare för att upprätthålla aktivitetsnivån i SF-världen, bland annat genom [denna novelltävling](#).

Club Cosmos novelltävling 2020 går ut på att välja en illustration och skriva en novell till den — senast den sista oktober skall bidrag vara inlämnade.

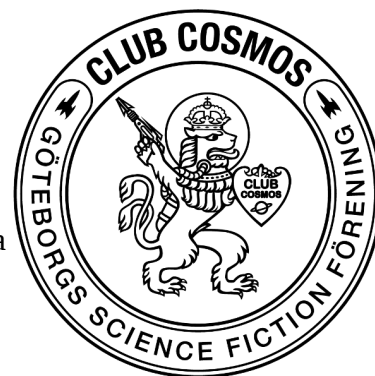
Fantastiknovelltävlingen 2020

Givetvis räcker det inte med en novelltävling – även den något äldre Fantastiknovelltävlingen slår till igen. För tjugonde gången, rentav! Läs mer om detta och eventuellt andra saker på [E-postlistan SKRIVA:s infosite](#).

Västsvenska föreningar för science fiction och fantasy

Club Cosmos – Göteborgs litterära science fiction-förening

Club Cosmos, grundad 1954, är Sveriges äldsta aktiva science fiction-förening. Klubben har ett sextiotal medlemmar och även om föreningen främst är inriktad mot litterär science fiction så diskuteras allt från film till radio och musik. Club Cosmos träffas den andra tisdagen i varje månad på puben The Rover i Göteborg. Förutom pubträffar ordnar föreningen bland annat picknicker i Slottsskogen, biobesök på science fiction-filmer och olika kongresser. På kongresserna hålls seminarier, föredrag, hedersgästtal, middag och auktioner. Club Cosmos är en förening för dem med ett brett intresse för science fiction och klubben är dessutom stolt sponsor till föreliggande novelltidskrift.

Web: <http://clubcosmos.net>

E-Post: info@clubcosmos.net

Mithlond – Göteborgs Tolkiensällskap

Mithlond är en förening för alla som är intresserade av J.R.R. Tolkiens magiska värld. Föreningen grundades 1981 och har idag ett sjuttioital medlemmar. Det är en litterär vänskapsförening som samlar personer av alla olika åldrar och övertygelser kring ett gemensamt intresse för fantasy och Tolkien. Medlemmarna gestaltar karaktärer från Tolkiens värld som de själva valt. Alver, hobbitar, dvärgar, människor (och en och annan mer ljusskygg varelse) träffas och har trevligt tillsammans. Några gånger per år arrangerar Mithlond större fester (med banketter, dans och ceremonier). Den mer vardagliga verksamheten sker till stor del i mindre gillan för bl.a. språk, böcker, historia, hantverk, spel, musik, dans, mat och dryck. Aktiviteterna involverar allt ifrån djupdykningar i Midgårds historia till hantverksträffar vidare till bara lättsamt umgänge över kakor och te.

Web: <http://mithlond.se>

E-Post: lots@mithlond.se

West Coast Trekkers – Förening som visar Star Trek på bioduk

West Coast Trekkers, WCT, grundades 1996. Fyra gånger om året arrangerar WCT Star Treffar då de visar Star Trek-avsnitt eller långfilmer på bioduk. De har också boktreffar, pubkvällar och föredrag. På treffarna har WCT utlottningar av priser och de har även olika tävlingar i form av Fan Art (skapa Star Trek-konst i valfritt material) och kostymtävling (hemmasydd uniform eller annan klädsel som inspirerats av Star Trek).

Web: <http://www.trekkers.se>

Kalendarium

Under rådande pandemiska omständigheter lämnar vi ingen garanti för att framtiden beter sig som förväntat. Notera att medlemskap eller inträdesavgift kan krävas för vissa evenemang. För mer information, se respektive arrangörs hemsida. Ändringar kan förekomma närsomhelst.

Datum	Evenemang	Arrangör
Juni 2020		
2/6	Ölkväll	Mithlond
9/6	Inställd pubkväll	Club Cosmos
21/6	Picknick	Club Cosmos
24/6	Bokgille	Mithlond
Juli 2020		
7/7	Ölkväll	Mithlond
14/7	Inställd pubkväll	Club Cosmos
28/7	Bokgille	Mithlond
Augusti 2020		
4/8	Ölkväll	Mithlond
11/8	Inställd pubkväll	Club Cosmos
26/8	Bokgille	Mithlond
September 2020		
1/9	Ölkväll	Mithlond
8/9	Inställd pubkväll	Club Cosmos
30/9	Bokgille	Mithlond
Oktober 2020		
6/10	Ölkväll	Mithlond
13/10	Inställd pubkväll	Club Cosmos
28/10	Bokgille	Mithlond
November 2020		
3/11	Ölkväll	Mithlond
10/11	Inställd pubkväll	Club Cosmos
Uppdaterad 2020-06-13		

Planerar ni ett evenemang? Skicka e-post till info@clubcosmos.net och berätta.

Adjöss och tack för fisken

Så har slutet på den här novellsamlingen anlänt — förhoppningsvis har vi lyckats underhålla och måhända även distrahera lite från den rådande invasionen av (troligen) martianska virus som (eventuellt) via 5G master (möjligen) teleporteras in (sannolikt) direkt i blodomloppet hos alla som (definitivt) inte har en komplett folierustning (inklusive hatt).

Just nu håller Club Cosmos på att samla in en ny uppsättning spännande noveller i den novelltävling som omnämnts under diverse nyheter och vi hoppas kunna återkomma mot slutet av året med nya brev från andra delar av kosmos.

-Peter Bengtsson, 11 jun 2020

